

Західне Українське
Євангельсько-Баптистське
об'єднання, США

5 (101) | 2008

ВІСНИК

духовно-просвітницький інформаційний журнал

ПРАВДИ

THE WESTERN UKRAINIAN EVANGELICAL BAPTIST CONVENTION, INC. IN THE USA

ЧИТАЙТЕ В НОМЕРІ:

Духовно-збудовуюча стаття

Свято жнив 4
Олег Рошук

Апологетика

Всесвітній потоп: 3 000 років до Н.Б. 6
Девід Лівінгстон

Богословська стаття

Десятина 10

Актуальна тема

Принципи матеріального служіння 13
Микола Васильчук

Сіймо щедро! 14
Андрій Мордавець

Духовний дар
роздавання

стор. 12

Ходити
духом

стор. 18

Свідectво
про бабусю

стор. 22

Життя церков об'єднання

Хрещення у місті Гемет 20
В'ячеслав Ковальчук

Корейці славлять Бога
навіть українською мовою 20
Юля Марук

Вісті з Санта-Барбари 21
С. Фаїна Бородіна

«...Обітниця Богові доброго сумління» 22
Ольга Волчкова

Короткі новини 23
Юля Марук

Літературна сторінка

Шматок хліба 24

У лев'ячій ямі 26

Продаю душу! 27

Західне Українське
Євангельсько-Баптистське
об'єднання, США

ВІСНИК ПРАВДИ

The Western Ukrainian Evangelical Baptist Convention, Inc. in the USA

Головний редактор: Ігор ЗАВІРЮХА
Тел.: (253) 347-6600 | igorz7@hotmail.com

Відповідальний редактор:

Петро ЧИКЕРЕНДА
тел. (253) 335-7124,
e-mail: pchikerenda@gmail.com

Літературний редактор:

Наталя КОРНАЗЕВИЧ
тел. (253) 266-8367,
e-mail: natafedak@yahoo.com

Дизайн: Андрій ТРИГУБА

e-mail: atburn@gmail.com

Набір тексту: Ольга ВОЛЧКОВА

e-mail: kovcheg2001@ukr.net

РОЗПОВСЮДЖЕННЯ В США та в ЗАХІДНІЙ ЄВРОПІ:

Василь Куманський: 5540 Date Ave., Sacramento,
CA, 95842, USA | (916) 723-9243
e-mail: vasyel@netzero.net
Жанна Шевчук: тел.: (916) 532-4914

РОЗПОВСЮДЖЕННЯ В УКРАЇНІ та країнах СНД:

Леонід Кришук, тел. 8 (050) 378-02-33,
e-mail: krishchuk@gmail.com

АДРЕСА РЕДАКЦІЇ:

Herald of Truth 37603 28th ave. S
Federal Way, WA 98003 USA
fax (253) 939-3015, tel. (253) 835-2182

Журнал видається на добровільні пожертви
та кошти передплатників.

річна ціна з пересилкою становить — \$25,
бажаючи підписатися на журнал, надсилайте
свої пожертви на адресу:

Herald of Truth
5540 Date ave. Sacramento, CA 95842 USA.

ПІДТРИМАЙТЕ ПРАЦЮ ОБ'ЄДНАННЯ ПОЖЕРТВАМИ:

The Western Ukrainian Evangelical Baptist
Convention
5540 Date Ave. Sacramento, CA 95842, USA

При передруку посилання на "Вісник правди"
обов'язкове. Редакція не завжди поділяє думки ав-
торів матеріалів, що друкуються. Надіслані матері-
али не рецензуються і назад не повертаються.

Підписано до друку з оригінал-макету ...08. Формат
84x106/16. Бумага Finesse. Друк офсетний. Ум. друк. арк. 8.
Обл.-вид. арк. 2,8. Кількість 800 прим.

Віддруковано: Релігійне товариство "Місіона книжкова
фабрика «Християнське життя»" м. Луцьк, Україна,
тел. (+38 0332) 71-08-74

Мир Вам,

шановні читачі журналу
«Вісник Правди»!

Нестабільність теперішнього часу лякає нас. За останні декілька місяців мабуть кожен задавав собі запитання, що чекає нас в майбутньому. Економічна криза накрила людство. На сторінках різних журналів та газет з'являються нові поради як не втратити свої заощадження, як пережити економічну кризу і т. д. Новина про вибори нового президента в Америці облетіла весь світ, і не залишила байдужими навіть простих пересічних мешканців. Всі очікують що буде далі. У багатьох людей виникає запитання: як поведе себе новообраний президент? Чи вплине це на християнський світ?

Напруга навколо всіх цих запитань не залишила байдужими і християн. Те, що ми віруючи, не захищає нас від впливу навколишнього світу. Ми продовжуємо жити на землі, і ми знаходимося в епіцентрі всіх цих подій. Ми стаємо свідками сучасності, яка постає перед нами без масок. Спостерігаючи за всім цим, люди знаходять різні вирішення проблем. Хтось вирішує піти з життя, хтось вирішує жити одним днем, не турбуючись про майбутнє. Нам, християнам, залишається одне — ДЯКУВАТИ.

Чи легко дякувати Богові, коли навколо паніка? Біблія говорить чітко у вірші, який ніколи не втратить своєї актуальності: Моліться безперестанку, за все дякуйте.

“Така бо воля Божа щодо вас у Христі Ісусі”. (1 Сол. 5:17)

Щороку наприкінці листопада у США святкують ДЕНЬ ПОДЯКИ. Це свято стало традицією для американського народу. Для християн це має бути природньо, як повітря. Але молитва подяки Богові за все не повинна переростати в щось буденне, як для деяких людей — свято подяки з традиційно накритим столом один раз на рік.

Дякуйте Господу за все, навіть у скрутні хвилини свого життя. І будьте певні, що Він розділяє з нами і горе, і щастя. Він спостерігає за тими, хто вірний Йому.

Нехай Мир Господній перебуває з Вами, дорогі читачі.

З повагою редакція журналу

Жнива у Старому Заповіті

Свято Жнив — це біблійне свято. Воно було встановлене по велінню Бога, і старозавітний народ дотримував його ретельно. Після поселення у Ханаанському краї, ізраїльський народ приступив до обробки землі, яка була досить родючою, особливо в долині ріки Йордан. Основними продуктами були: ячмінь, пшениця, виноград й оливи. Ці основні плоди землі поспівали, звичайно, не в один час. Першим дозрівав ячмінь, а незабаром за ним пшениця. Ячмінь дозрівав уже у квітні, а через два-три тижні після нього поспівала й пшениця. У загальному жнива ячменю й пшениці тривали біля двох місяців.

Свято жнив — староевр. Шавуот, “тижня”, свято седмиць “І свято тижнів зробиш собі, і первплоду жнив пшениці, і свято збору врожаю під кінець року” (Вих. 34:22), назване також святом жнив “І свято жнив первплоду праці твоєї, що сієш на полі. І свято збирання при закінченні року, коли ти збираєш з поля працю свою” (Вих. 23:16), і “днем перших плодів” “А дня первплодів, коли приносите нову хлібну жертву для Господа в ваших тижнях, будуть для вас святі збори, жодного робочого зайняття не будете робити” (Чис. 28:26), святкувалося через сім тижнів після початку жнив “Сім тижнів відлічиш собі, від початку праці серпа на дозрілому збіжжі зачнеш лічити сім тижнів” (Повт. 16:9), або в п’ятдесятій день після приношення у святиню першого снопа. Свято Шавуот повинне було святкуватися священними зборами й особливим жертвоприношенням, що складалося з одного козла в жертву за гріх, двох бичків, одного барана й семи однолітніх ягнят у жертву всеспалення й установлене при них хлібне приношення (Чис. 28:26 і далі). Далі, як особливість цього свята, народ повинен був приносити Господеві нове хлібне приношення, що складалося із двох кислих хлібів з нового пшеничного борошна, і жертви всеспалення — з семи ягнят, одного бичка, двох баранів; у жертву за гріх одного козла; у жертву миру двох однолітніх ягнят. “І відлічите ви собі першого дня по святі, від дня вашого принесення снопа колихання, сім тижнів, повні будуть вони. А до першого дня по сьомім тижні відлічите п’ятдесят днів, та й принесете хлібну нову жертву для Господа” (Лев. 23:15,16). Весь народ повинен був святкувати цей день, як суботу, тобто припинити всяку роботу, і веселитися разом з усіма: дітьми, слугами, удовами, бідними й левитами при загальній жертвиній трапезі перед Господом. “І справиш свято Тижнів для Господа, Бога свого, у міру добровільного дару своєї руки, що нею даси, як поблагословить тебе Господь, Бог твій. І будеш радіти перед лицем Господа, Бога свого, ти, і син твій, і дочка твоя, і раб твій, і невольниця твоя, і Левит, що в брамах твоїх, і приходько, і сирота, і вдова, що серед тебе в місці, яке вибере Господь, Бог твій, щоб там перебувало Ім’я Його” (Повт. 16:10,11). Це свято було закінченням часу жнив, що починалися з Пасхи. Оскільки свято седмиць святкувалося в 50-й день після Пасхи, а 50-й по-грецькому — “пентекосте”, то це слово стало іншою назвою цього свята, і від цієї грецької назви утворилося слово п’ятидесятниця. “Коли ж почався день П’ятидесятниці, всі вони однодушно знаходилися вкупі” (Дії. 2:1). “Бо Павло захотів поминати Ефес, щоб йому не баритися в Азії, бо він квапився, коли буде можливе, бути в Єрусалимі на день П’ятидесятниці” (Дії. 20:16). “А в Ефесі пробуду я до П’ятидесятниці” (1Кор. 16:8). Отже, у всіх цих місцях мається на увазі єврейське свято седмиць. Воно часто святкувалося при

Свято жнив

великому скупченні народу. У таке свято седмиць або п'ятдесятницю Дух Божий зійшов на зібраних учнів, і вони стали говорити іншими мовами людям із різних народів.

У ті далекі часи основним заняттям людей було скотарство та землеробство. Тому вони дуже залежали від урожаю. Кількість урожаю залежить від багатьох факторів: погодних умов, паразитів, хижаків, від нападок з боку сусідів. Свято Жнив — свято подяки, жертвопринесення Господу, прохання про помноження благословення для врожаю наступного року. Якщо всі умови збору врожаю, дані Богом, у минулому були дотримані, то радісне осіннє свято наступного року було забезпечене.

Сьогодні більшість людей не залежать від урожаю, тобто люди не сіють і не жнуть своїми руками. Багато дітей навіть не знає як росте та чи інша рослина. Сучасна людина йде в супермаркет і купує свіжий хліб, свіжі овочі та фрукти у будь-який час року. За браком часу можна придбати навіть нарізаний хліб.

Жнива у Новому Заповіті

Ісус розповів учням притчу про кукіль, який росте серед пшениці, хоча хазяїн поля не сів його. Пояснюючи цю притчу, Христос сказав: *“А Він відповів і промовив до них: Хто добре насіння посіяв був, — це Син Людський, а поле — це світ, добре ж насіння — це сини Царства, а кукіль — сини лукавого; а ворог, що всіяв його — це диявол, жнива — кінець віку, а жінці — анголи. І як збирають кукіль, і як палають в огні, так буде й наприкінці віку цього. Пошле Людський Син Своїх анголів, і вони позбирають із Царства Його всі спокуси, і тих, хто чинить беззаконня, і їх повкидають до печі огненної, — буде там плач і скрегіт зубів! Тоді праведники, немов сонце, засяють у Царстві свого Отця. Хто має вуха, нехай слухає!”* (Матв. 13:37-43).

Отже, жнива — це кінець віку! Господь хоче: *“... щоб усі люди спаслися, і прийшли до пізнання правди”* (1Тим. 2:4). Але, на превеликий жаль, практика земного життя показує, що не всі приймають порятунку у Христі Ісусі. Апостол Павло, дивлячись на речі реально, писав: *“Для слабих, як слабих, щоб придбати слабих. Для всіх я був усе, щоб спасти бодай деяких”* (1Кор. 9:22). Невже є ті, кого Бог призначив для погибелі? Звичайно, ні. Але якщо людина відкидає Євангеліє Ісуса Христа, вона йде в погибель, тому що немає іншого шляху для порятунку. *“І нема ні в кім іншим спасіння. Бо під небом нема іншого Імення, даного людям, що ним би спастися ми мали”* (Дії 4:12). Це проста істина, у яку треба тільки повірити.

Свято Жнив — радісне і благодатне з одного боку, має й іншу сторону — страшну реальність для тих, хто відкидає Ісуса Христа: *“І я глянув, — і ото біла хмара, а на хмарі сидить подібний до Людського Сина. Він мав на своїй голові золотого вінця, а в руці його гострий серп. І інший ангол вийшов із храму, і гучним голосом кликнув до того, хто на хмарі сидів: “Пошли серпа свого й жни, бо настала година пожати, дозріло бо жниво землі!” І той, Хто на хмарі сидів, скинув додолу серпа свого, — і земля була вижата. І інший ангол вийшов із храму, що на небі, — і він мав гострого серпа. І інший ангол, що мав владу над огнем, вийшов від жертівника. І він гучним голосом кликнув до того, що мав гострого серпа, говорячи: “Пошли свого гострого серпа, і позбирай грона земної виноградини, бо грона її вже доспіли”. І ангол кинув додолу серпа свого, і зібрав виноград на землі, і кинув в велике чавило Божого гніву. І потовчене було чавило за містом, і потекла кров із чавила аж до кінських вуздечок, на тисячу шістсот стадій...”* (Об. 14:14-20)

Кожна людина сама вирішує свою долю в вічності. Справа Церкви Божої — надати кожному можливість вибору, розповіді про те, що нас чекає у вічності — у Христі й без Христа. На Церкву покладена велика відповідальність у справі поширення Євангелія. Велике доручення Христа звучить так: *“Тож ідіть, і навчіть всі народи, хрестячи їх в Ім'я Отця, і Сина, і Святого Духа, навчаючи їх зберігати все те, що Я вам заповів. І ото, Я перебуватиму з вами повсякденно аж до кінця віку! Амінь”* (Матв. 28:19,20).

Жнива наближаються! Кожна людина сіє сьогодні своє життя, як насіння. Прийде один раз Господар Жнив — і кожен з нас погне своє: *“Не обманюйтеся, Бог осміяний бути не може. Бо що тільки людина посіє, те саме й пожне! Бо хто сіє для власного тіла свого, той від тіла тління пожне. А хто сіє для духа, той від духа пожне життя вічне”* (Гал. 6:7,8). Страшно те, що той, хто в земному житті відкидає порятунок у Христі, зустрінеться з Його гнівом: *“І земні царі, і вельможі та тисячники, і багаті та сильні, і кожен раб та кожен вільний, поховались у печери та в скелі гірські, та й кажуть до гір та до скель: Поспадайте на нас, і позакривайте ви нас від лиця Того, Хто сидить на престолі, і від гніву Агнця!.. Бо прийшов це великий день гніву Його, і хто встояти може?”* (Об. 6:15-17).

Сьогодні багато хто з людей легковажно ставляться до Слова Божого. Молодь, наприклад, носить витончені хрестики, не думаючи про те, що хрест — це жорстоке знаряддя смерті, на якому проливалася людська кров, у тому числі й Кров Христа.

Люди навколо нас ідуть у погибель! Наші рідні й близькі стоять на слизькому шляху! Зараз не час бенкету, зараз час боротьби за наші душі, за кожную душу! Господь попереджає: *“Отож, уважайте, щоб поводитися обережно, не як немудрі, але як мудрі, використовуючи час, дні бо лукаві!”* (Еф. 5:15,16) Отже, свято Жнив, як і всі інші Біблійні свята — це заклик до єдності Церкви в праці для Господа. Будемо пам'ятати про прийдешні Жнива — час вічної радості для одних і зустрічі зі страшною реальністю для інших. Щоб не трапилось: *“Минули жнива, покінчилося літо, а ми не спасені...”* (Єр. 8:20). Є ще час для того, щоб прикласти зусилля й зробити це свято прекрасним для багатьох людей із усіх народів і племен. Господь говорить: *“Ото, незабаром приходжу, і зо Мною заплата Моя, щоб кожному віддати згідно з ділами його”* (Об. 22:12)

Олег Рошук

Уявіть: рівна поверхня землі... 40 діб не припиняється злива... виверження сотень вулканів одночасно ... тисячі новонароджених потужних джерел викидають колосальну кількість води...

Таким був потоп у дні Ноя. Таким був всесвітній катастрофічний потоп, посланий Богом, щоб знищити живе, крім осіб, які врятувалися в ковчегу. Крім Біблії, потоп описується і іншими древніми історичними документами.

Проте існують значні розбіжності з двох питань: дата потопу, а також і те, чи був потоп місцевим чи всесвітнім. Критично налаштовані до розповіді про потоп вважають її міфом чи історією про локальну повінь. З питання датування Всесвітнього Потопу сучасні висновки деяких областей науки явно суперечать Біблії. Проте слід серйозніше поставитися як до біблійної, так і додаткової історичної літератури, що базується на свідості очевидців подій, ставлячи на другий план наукові думки та складні методи радіометричного датування.

Єврейське слово *tabbowl* (маббул), що означає в книзі Буття 6-9 "потоп", унікальне. Воно використовується тільки до цієї грандіозної події. Для опису місцевих повеней використовуються дев'ять інших слів єврейської мови. Але жодне з них не можна порівняти з тривалістю глобального потопу. Грецьке слово *kataklysmo*, що використовується як і в Септуагінті, так і у Новому Заповіті, навряд чи потребує пояснення. Катаклізм означає сильна руйнація. Ми зустрічаємо їх у Євангелії від Матвія 24:38-39; Євангелії від Луки 17:27. У другому посланні Петра 3:5-6 говориться про те, що людство просто жадає забути: Бог сформував небо і землю із води і водою, і з допомогою цієї води світ піддався катаклізму, який знищив поверхню землі і всіх дихаючих живих істот на ній.

Потоп стався через повсюдне і повне розбещення людини, яка виявляла жахливу жорстокість стосовно інших і тим заслужила жорстокої розплати.

Приготування до Потопу

Чи була насправді потреба у ковчегу? Увесь час, зусилля і витрати на будівництво такого величезного корабля були б даремні, якби потоп був локальним. Ной та його сім'я, взявши з собою худобу та багато інших істот, змогли б мігрувати на підвищеність і перечекати, поки зійдуть води місцевої повені.

Чи був ковчег досить великим? Він відповідав обсягу більш як п'ятисот залізничних товарних вагонів. Експерти запевняють, що вистачило б і третьої частини цього обсягу.

Як Ной збирав тварин у ковчег? Вочевидь, вони зібралися до ковчегу, ведені інстинктом. Можливе також, що весь час плавання вони перебували у сплячці, зводячи, в такий спосіб, до мінімуму проблеми корму й прибирання.

Літературні паралелі до Біблійного опису

Що з'явилося першим — біблійний опис потопу чи месопотамська поетична розповідь про нього? Існують три варіанти відповіді:

- спочатку було написано месопотамський текст, автори Письма потім використовували його;
- Біблія була створена першою, а поетичне оповідання використало її розповідь;
- як Біблія, так і месопотамське сказання передають зміст древнішого оригіналу.

Переважна частина вчених наполягають, що письменники Буття використовували елементи місцевої поезії — але це неможливо довести. З іншого боку, попри труднощі доказу, переважуючою є думка про те, що біблійні записи з'явилися першими й стали джерелом для інших текстів.

Всесвітній потоп:

З 000 років до Н.Б.

Всесвітній потоп. Гравюра Г.Доре, ілюстрація до Біблії, 1860-ті роки

Шумерська історія про всесвітній потоп

Одна із найстаріших позабіблійних версій описує, як чоловік на ім'я Зіусудра пережив потоп. Текст цей знайшли під час розкопок Ніпура на початку XX століття, і його можна віднести до 1600 року до Н.Х.

Епос “Гільгамеш” на табличці XI

Це — дуже відомий текст, що належить до шумерської, вавилонської, ассірійської, хетської і уррійської літератури. Навіть у Святий Землі було знайдено глиняну табличку (датується приблизно 1200 р. до Н.Х.) з написаним на ній ім'ям цієї людини. Він був найпопулярнішим з давніх персонажів Близького Сходу. Використовуючи версію з бібліотеки Ашурбаніпала, Джордж Сміт в 1872 році опублікував одинадцять табличку вавилонського епосу про Гільгамеша під назвою “Халдейська розповідь про Потоп”. Ім'я Гільгамеш з'являється серед царів, названих на шумерських династичних списках (див. нижче). Він належить до першої династії Урука, найбільш раннього періоду месопотамської історії. Епос “Гільгамеш” свідчить про близький зв'язок з подіями, що сталися відразу після потопу. Ще був живим хтось, хто пережив потоп (можливо — Хам), і Гільгамеш відвідував його у пошуках безсмертя.

Епос “Атрахас”

Існує разюча подібність з біблійним описом — але, в той же час, і значні відмінності. Перелік шумерських царів: потоп та встановлення міст-держав

Шумерський список царів належить до дуже старих документів. Він згадує і про встановлення міст і царств до потопу. Вік царів або навмисно перебільшений, або ми ще не знайшли правильного тлумачення їхньої системи числення — шумерська мова, і сьогодні незрозуміла остаточно.

Шумерський список царів. Частина 1 (До потопу)

“Коли царювання було спущене з неба, царі (на початку) були в Еріду... Це було 5 міст і вісім царів управляли ними 241 000 років. Після цього на грішну землю обрушився потоп”. Це, очевидно, був потоп часів Ноя, у якому загинули всі, крім тих, хто спаслися в ковчегу. Оскільки діяння божественних царів були, в крайньому разі, однією з причин, що накликали потоп, котрий перервав божественну династію, божественне царство мало “спуститися із небес” після потопу знову (див. нижче).

Шумерський список царів. Частина 2 (Після потопу).

“Потому, як потоп обрушився на грішну землю, і коли царювання знову було спущене з неба, воно спочатку було у Кіш... В Уруці (біблійний Ерех), божественний Гільгамеш... правив 126 років...”. Зверніть увагу, що Кіш був охарактеризований першим містом, заснованим після потопу. Проведені там розкопки показують, що він заснований близько 3000 року до Н.Х. Вищезгаданий “божественний” Гільгамеш справді відвідав людину, котра пережила потоп, — когось із сім'ї Ноя, як говориться у XI табличці епосу про Гільгамеша, незалежному від списку царів свідочтві про те, що правління Гільгамеша віднесено до часу невдовзі після потопу. Є багато інших записів історії потопу у світі: Самарянське П'ятикнижжя, Єврейські Таргуми, Беросс, праці Йосипа Флавія, Пророцтва Сивіли, Коран, та інші.

Масштаби потопу і геологічні наслідки

У 2-му посланні Петра 3:3-6 апостол пророкує, що “прийдуть із насмішками глузі”, які будуть заперечувати руйнацію світу потопом, нехтуючи цією колосальною подією. Далі, віршами 10 і 11 наводиться пророцтво про загальне руйнування, аналогічне потопу. Чи може локальна повинь служити аналогією настільки жахливої події? Так, не усі складні геологічні питання ми можемо узгодити з Потопом. Але безсумнівно, що всесвітня катастрофа не могла не мати великого впливу на поверхню планети. Сьогодні

континенти, включаючи найвищі гори, вкриті морськими окаменіннями. Половина континентальних осадових відкладень має океанічне походження. Геологи пояснюють це тим, що у певні періоди часу континенти знаходилися під водою, а це — підтвердження всесвітнього потопу. Оскільки навіть на найбільших вершинах (включаючи Єверест) виявлено осадові породи водного походження, очевидно, що ці гори якийсь час знаходилися під водою. Проте, це не означає, що води повинні бути настільки глибокими, щоб покрити сучасний Єверест та інші високі гори. Навпаки, гори піднялися нагору внаслідок напруг у земній мантії, до яких привів потоп. Засмучує те, що більшість геологів не беруть до уваги Всесвітній потоп при тлумаченні геологічних даних.

Теорії місцевої повені

Багато вчених, якщо вони взагалі вірять у потоп, вважають, що він був подією місцевого масштабу, що сталася 100 тисяч років тому. Вони засновують цю думку на наукових даних, які, як здається, представляють нездоланні проблеми для всесвітнього потопу. Ось основні їхні твердження.

1. "Всесвітній" означає: який включає все те, що міг бачити Ной. Лише світ його особистого проживання було затоплено. Існуючі нині високі гори залишалися на своєму місці мільйони років і були такими ж високими до потопу, як і тепер. Ніякої води просто не вистачило б, щоб покрити їх повністю (наприклад, висота Євересту 8848 метрів — в такий спосіб, води потопу повинні бути завглибшки дев'ять кілометрів). З іншого боку, якщо вода покривала всю землю, куди вона могла піти після потопу?
2. Під "днями" у першому розділі Книги Буття маються на увазі гігантські часові відрізки. Більшість прибічників ідеї місцевої повені вірять у величезний вік Землі — порядку 4,5 мільярдів років; вірять вони й у те, що людина існує не менш як мільйон років, причому цей термін включає у собі тривалі доісторичні періоди палео-, мезо- і неоліту.

Світовий потоп

Звернемо, проте, увагу на те, що біблійна розповідь 16 раз використовує у книзі Буття (із 6 по 9 розділи) слова "всі" і "кожен" для опису просторості потопу.

Перекази про потоп ("Гільгамеш", "Атрахас" та ін.), хоч і не настільки точні, як розповідь Біблії, тим щонайменше підтверджують, що ковчег зупинився на горах — що є неможливим у разі локальної повені.

Світ до потопу значно відрізнявся від нинішнього. Дощу не було (Буття 2:5), і у водночас текли річки (2:10). Очевидно, існували також великі підземні обсяги води. У нагальні моменти відкрились всі "джерела великої безодні" (Буття 7:11), вивергаючи водні і вулканічні складові; одночасно "вікна небесні відчинилися", породивши атмосферні опади. Приймемо до уваги, що сьогодні 70% земної поверхні перебуває під водою, якої досить, щоб покрити вирівняну землю шаром до 2500 метрів. При цьому сучасні гірські ланцюги складаються в основному з осадових порід потопного чи вулканічного походження. Вони могли утворитися під час потопу чи завершити формування відразу після нього. Отже, можна дійти висновку, що біблійна історія Потопу насправді реалістична.

Катастрофи, які супроводжували потоп, далися взнаки і на кліматі. Якщо до потопу взагалі не було дощу, то нині дощ став звичною подією. При випаданні водяного туману спостерігається веселка, котра стала Божим знаменням, що Господь

ніколи знову не погубить землю водою. Якщо ж потоп був місцевим явищем — виходить, що обіцянка Бога порушувалася при кожній місцевій повені значних масштабів.

"Доісторична людина"

Доісторичну людину визначають як людину, що жила у "кам'яному віці". Проте "кам'яний вік" — сам собою невизначений термін. З самого початку часів, у кожному поколінні, включаючи наше, деякі групи людей жили в умовах "кам'яного віку", тоді як інші, що живуть поруч, були високо цивілізованими. З цього випливає, що вік культури не може бути визначено виходячи з використання кам'яних знарядь. Думка Брайдува — типова для багатьох дослідників доісторичного періоду — цілком умоглядна: "Доісторичний період" означає час до початку писемної історії. Тобто, більш як 99 відсотків людської історії є доісторичною. Людині, очевидно, мільйон років, але вона почала записувати історію чи взагалі щось не раніше, ніж 5 тис. років тому (1967,1). Але коли в людини в доісторичні часи не було писемності, ми ніяк не можемо бути впевненими у її віці (мільйони років), попри всі складні методи датування. Оскільки методи радіоактивного датування не можуть бути калібровані по відомих датах понад 5000 років у минуле, неможливо датувати культури кам'яного віку (які, як зазвичай передбачається, старші 3000 років до Н.Х.).

Усі сім'ї на землі походять від Ноя та його синів

Вільям Генрі Грін, богослов XIX століття з Принстона, який займався генеалогією, що викладена у книзі Буття, мав на обговорення аналізованого питання неабиякий вплив. Він переконав багатьох у вірності своєї точки зору про великі прогалини в генеалогічних записях. Згідно його думки, "...ми доходимо висновку, що Писання не залишає ніяких даних для хронологічних обчислень до часів Авраама, і що записи Мойсея нічого не кажуть, і не призначалися для того, аби говорити про точну дату потопу, як і про дату створення світу" (1890, 303). Грін припустив існування у генеалогії Буття великих прогалин, намагаючись узгодити її з науковою інформацією, яка, на його думку, вказувала на дуже великий вік землі (1890, 286).

Якщо ж вважати Потоп вселенським — очевидно, що все людство походить від синів Ноя. Біблійні генеалогії розпочинаються з періоду, відповідного саме часу Ноя — близько 5000 років тому.

Давні цивілізації

"Рівні потопу" в месопотамських містах.

Ранні археологічні розкопки у долинах річок Месопотамії виявили глибокі потопні відкладення біля основ міста. Спочатку це тлумачилося як свідчення потопу, що відбувся в дні Ноя. Однак пізніші розкопки показали, що ці шари були результатом сильних місцевих повеней, а не біблійного катаклізму.

Шумерський список царів згадує місто Кіш як існує відразу після потопу. Джордж Роу (Georges Roux) стверджує, що царство Кіш виникло близько 2700 років до Н.Х. (1966:120). Сэггз (H.W.F. Saggs); він доводить це тим, що при розкопках міста Кіш самий ранній рівень відносився до періоду Джемдет Насер (Jemdet Nasr) (1962:51,60 2800-2400 до Н.Х.).

Епічний герой Гільгамеш був царем в Уруці близько 2700 року до Н.Х., як і говорить легенда, безпосередньо спілкувався з людиною, котра пережила потоп. Це було практично

неможливо, якби потоп відповідав більш ранній даті, (10000 років до Р.Х.) Ця зустріч Гільгамеша, як і шумерський список царів (у якому він також згаданий) свідчить, що потоп був приблизно 3000 року до Н.Х.

Єгипетські свідчення.

У єгипетській літературі немає переказів, пов'язаних з потопом. Важливо, що хроніки Єгипту починаються близько 3000 р. до Н.Р. Доісторичний період в Єгипті (з моменту закінчення всесвітнього потопу) був дуже коротким. Втім, багато єгипетських істориків вважають, що доісторичний період тут був досить довгим. Але, як зазначалося вище, датування по вуглецю-14 непридатне для подій, що відбувалися раніше, як за 3000 років до Н.Х.

Методи радіоактивного датування:

Як вони калібруються?

Попри те, що устаткування, яке використовується для датування радіоактивних матеріалів, стає дедалі все складнішим, проблеми, виявлені Віллардом Ліббі (Willard Libby), винахідником методу датування по вуглецю-14, існують досі. Калібрування з використанням даних художніх виробів із єгипетських гробниць, в якій мірі є достовірним лише до 2000 років до Н.Х. З радіоактивним датуванням по вуглецю артефактів, які старше 5000 років, виникають нерозв'язні проблеми. Більш ранні дати не можуть бути калібровані, оскільки не існує історичних датировок старших цього рівня. Ліббі сам казав: "Перший шок, який був у мене і д-ра Арнольда, полягав у тому, що ми зрозуміли: історія має тривалість у минулому лише 5000 років. На початку ми вважали, що мені вдасться дістати зразки за останні 30 000 років, нанести точки на графік, і тоді наша робота була б завершена... Досить несподівано ми зрозуміли, що ці цифри, ці древні роки — невідомі. Встановлення першої династії в Єгипті — це найраніша подія, історична дата якої відома з більш-менш реальною точністю" (Libby 1958, 531). Як далі зазначає Ліббі у своїй праці, всі "дати" старше, ніж 5000 років, — це не реальне датування, а лише оцінка залишку кількості вуглецю-14. Дендрохронологія також мало чим допомагає — оскільки за певних умов у дерев можуть з'являтися два, а іноді і три кільця на рік.

Формування дельт річок

Формування дельт річок у світі почалося близько 3000 року до Н.Х. Тільки всесвітній потоп міг виявитися тією колосальною катастрофою, що привела до утворення у світі річок приблизно в один і той же час. В міру того, як вода із поверхні землі сходила в глибокі океани, почався дощ й у гирлах річок почали збиратися осадові породи, формуючи дельту. Дослідження дельт у всьому світі показали, що їм всього лише кілька тисяч літ. Дельти Тигру і Євфрату сформовані у Перській затоці. Багато древніх карт зображують берегову лінію набагато північніше, аж до Ура. Це означає, що дельта відклалася протягом колишніх часів у крайньому разі на 150 миль. Геродот, грецький історик, повідомляє, що єгипетські священники нічого не говорили йому про землю північніше озера Моеріс, що була вище рівня води на початку першої династії (ст.104).

Дельту річки Міссісіпі досліджували в 1850 році і виявили, що її глибина становила лише 40 футів. Наповнювалася вона не так уже й довго.

Ще один приклад "водяного годинника": Ніагарський водоспад почав "падати" і відходити від озера Онтаріо до озера Ері менш, ніж 10000 років тому.

Чи є інше пояснення тому, що жодна з цих річок не могла наповнюватися протягом більш ніж кількох тисяч років?

Проблеми з ранніми термінами датування потопу (100 000 — 10 000 років до Н.Х.)

1. Ні в Писанні, ні в іншій будь-якій давній літературі Близького Сходу немає згадки про пропущений часовий інтервал у 7000 чи більше років між потопом та початком історичних записів (3000 років до Н.Х.).
2. Також ранні терміни суперечать поясненню походження народів, згаданих у книзі Буття 10-11.
3. Куш був онуком Ноя. Нашадки "Куша" побудували міста, заснування яких майже завжди датуються не раніше, ніж 3000 років до Н.Х. (Буття 10). Вік міст, що претендують на більш старший вік — Єрихон (7000 до Н.Х.), Ярмо (6000 до Н.Х.) та інших — було визначено методом С-14, який не може бути калібрований по абсолютних даних далі як на 5000 років у минуле. При розгляді цих ранніх дат треба бути дуже обережними.
4. Якщо існували більш ранні цивілізації, то чому немає ніяких слідів чогось, подібного до зикурат і пірамід того часу? Жодна з цих пам'яток не датується раніше 3000 року до Н.Х. — що свідчить про досить короткий проміжок часу між потопом та їх спорудженням. Але куди могло подітися побудоване за 7 000 років? Це — більший термін, ніж уся історія людини з часів потопу!
5. Генеалогії в Бутті 5 і 10 можуть бути трохи розтягнуті, але вони перестануть бути генеалогіями за наявності великих проміжків. Пропуски у 7 000 років роблять їх безглуздими для генеалогічних цілей.

Проблеми з пізнім датуванням потопу

Дату всесвітнього потопу стосовно місцевих повеней у районі річкових басейнів Месопотамії нині визначити неможливо, оскільки всесвітній потоп повністю змінив поверхню землі. Проте вагомі докази, наведені вище, припускають дату не раніше, ніж 5000 років тому.

Висновок: Потоп стався 5000 років тому.

1. Датування по вуглецю-14 не підходить для віку більш 5000 років, як про те свідчив і винахідник цього методу.
2. Дельти річок припускають недавній (3000 років до Н.Х.) потоп.
3. Уся записана історія починається 3000 років до Н.Х.
4. Тоді почали зводитись міста.
5. Тоді почали з'являтися родовідні, що підтверджено генеалогіями.
6. Датування потопу більш ранніми термінами (10 000 років до Н.Х. чи раніше) вносить в генеалогії безладдя.
7. Немає записів у будь-якій літературі про потоп, який стався 10 000 років до Н.Х.
8. Епос про Гільгамеша (як і інші епоси) добре вписується в дату 3000 років до Н.Х.
9. Біблійний опис не запозичений з інших джерел. Це — свідчення очевидців.
10. З біблійного опису ясно, що всесвітній потоп стався близько 3000 років до Н.Х.

Девід Лівінгстон, м. Уінстон-Сейлем, США
Переклад з англійської Є. Молодчим
Відредаговано З. Головіним

10

Якщо десятина здається для нас Великою сумою, то хіба це не Підтверджує того, що Бог вже Шедро нас благословив?

Десятина

Десятина — це посвячена Богу десята частина від наших щомісячних доходів. Десятина являється знаком нашого шанування Бога, якому все належить на землі.

Пророк Малахія виступив з різкою критикою людей, які намагались ухилитись від участі в десятині (Мал.3:8-12). В часи пророка десятина була необхідна для того, щоб підтримувати служіння в храмі, для принесення Богу жертв, для святкування релігійних свят, а також для матеріальної підтримки священників та левитів, які служили в храмі. Це була та частина грошей, яка мала знаходитись в скарбниці Божого Дому. Хто її не приносив, це в часи пророка розцінювалось як крадіжка у Бога. Інший пророк Амос, в свою чергу, осуджував тих, що хоч і приносили десятину, але робили це без особливого бажання. Стародавні пророки закликали людей бути чесними по відношенню до Бога, і служити Йому добровільно і з щирістю. Десятина — це наша маленька вдячність Богові за ті великі дари, якими Бог нас наділяє. Це початок нашої самовіддачі. Ніщо не заважає нам жертвувати Йому більше як 10%. Якщо десятина для нас здається великою сумою, то чи не являється це доказом щедрих Божих благословень?

Бог не тільки хоче, щоб люди приносили десятину в храм, Він хоче людям показати свою доброту. “Випробуйте Мене, — промовляє Господь... чи не відчиню вам небесні отвори та не виллю вам благословення аж надмір?...Ради вас Я зупиню все те, що жере, і воно не понищить вашого земного плоду, і не поб’є вам виноград на полі” (Мал.3:10-11). Бог обіцяє, що Він щедро поділиться з тими, хто щедро вділяє Йому. Поле, урожай, праця такого чоловіка будуть благословенні і захищені від різного роду шкоди. Бог має намір посилати нам успіх у земних справах, і Він дотримується свого слова.

Десятина практикувалась в Ізраїлі, і вона перейшла в християнську церкву не як пряма заповідь, але як добре правило, яке подібно до інших правил було прийняте церквою зі старозаповітного законодавства. Деколи чути таку

думку, що десятина це справа Старого Заповіту, а тепер ми живем по благодаті. Як же розуміти таке слово, як Благодать? По благодаті — це означає вділяти набагато більше як по закону. По закону Мойсея кожен єврей мав приносити певні жертви, святкувати певні свята, в такий спосіб служачи Богу. Іншими словами, необхідно було мати певні витрати, щоб догодити Богу.

Тепер, по Божій благодаті, нам не треба приносити старозаповітних жертв, бо вже є Жертва за наші гріхи. Нам не треба обрізатись чи бути євреєм, щоб служити Богу, бо благодать відкрила двері для всіх. Під Божою благодаттю ми, християни, тепер отримуємо набагато більше, ніж свого часу мали євреї. Тому сьогодні, коли ми говоримо, що даєм

по благодаті, то це не означає, що ми можемо жертвувати Богу як нам схочеться, або взагалі не жертвувати. По благодаті — це означає набагато більше ніж по закону, набагато більше ніж свого часу євреї, котрі давали десятину. По благодаті Бог послав Свого Сина на жертву, тоді як по закону, люди самі мали приносити свої жертви до Бога.

В Новому Заповіті Ісус якось особливо не піднімав цього питання, напевно тому, що євреї добре знали і розуміли, що таке десятина. Вона була поширена серед євреїв. (Мат.23:23) “Горе вам, книжники, фарисеї, що даєте десятину...” В даному місці із Слова Божого Ісус не осуджує десятину, а Він говорить про фарисеїв, які будучи духовно сліпими, показували свою помилкову

праведність. В даному вірші Ісус звертає увагу на те, що даючи десятину люди забули про те, що треба мати ще віру в Бога, милосердя до бідних і чинити справедливий суд. Звернімо увагу на закінчення вірша: “Це треба робити, і того не кидати...” Іншими словами десятина — це те, що треба робити, а віра, милосердя і справедливість — це те, що не потрібно відкидати. На наш погляд, це досить переконливе місце із Слова Божого про те, що десятина це якраз те, що необхідно робити.

“Принесіть же ви всю десятину до дому скарбниці, щоб трава була в Моїм храмі, і тим Мене випробуйте, — промовляє Господь Саваот: чи небесних отворів вам не відчиню, та не виллю вам благословення аж надмір?” (Мал.3:10).

Перша церква, життя якої описується в Діях Святих Апостолів, ніколи не піднімала питання десятини, бо вони жили по благодаті. Давати по благодаті — це означає віддавати все (Дії.4:32-37). Перші християни дуже добре розуміли значення слова “по благодаті”.

Христос виконав Старозаповітний закон і через Його смерть ми спасаємось, але це зовсім не означає, що тепер ми від усього звільнені. Нам необхідно в якийсь спосіб виражати нашу вдячність і любов до Бога. Служачи Господу, церкві, людям різним служінням, в тому числі матеріальним, ми показуємо, що ми належим Богу. Напевно немає потреби довго пояснювати для чого потрібна десятина. Це один з кращих способів наповнювати церковний бюджет. Може це і не найбільший вклад, який ми можемо зробити, але це перше благословення, яке приноситься в церкву. Наступним є можливість служити людям, які потребують нашої допомоги, підтримка різного роду служінь для дітей, молоді, побудова Дому Молитви, допомога тим, хто зазнав якогось горя, та багато іншого.

Впливовий отець ранньої церкви Ірелей розцінював десятину як мінімальний стандарт пожертвувань в християнській общині. Він вважав, що християнам необхідно жертвувати не менше десятини в надії на майбутні благословення. Двома століттями пізніше, Августин також визнавав десятину як основний стандарт пожертвувань. Він говорив, що десятина це виплата боргу, і хто цього не робить, той краде у Бога. Підсумовуючи все вищесказане можна стверджувати, що церква принаймі перші 400 років своєї історії практикувала десятину.

Що можна сказати про сучасну церкву? Журнал “Christianity Today” приводить наступну статистику: в середньому члени різних американських конфесій жертвують біля 2,5%

від свого доходу. Що ж, варто задуматись, чому пожертвування по благодаті є такими незначними.

Ми живемо не під законом — це дуже добре. Ми вільні від таких заповідей як обрізання, принесення жертв за наші гріхи, але ми не звільнені від тих законів, які регулюють стосунки людей в суспільстві, та законів, які взагалі формують суспільство. Наприклад: ми являємось громадянами держави і ми вимушені платити певні податки. Тільки тоді країна буде сильна, коли її громадяни будуть виконувати свої обов'язки. Члени різного роду організацій і клубів платять членські внески, підтверджуючи цим своє членство, а також для того, щоб їхні об'єднання успішно розвивались і росли. Так загальноприйнято кругом.

Коли ми говоримо про церкву, ми теж хотіли б, щоб наші пастори добре виконували своє служіння, щоб добре працювала недільна школа, щоб в церкві завжди все було прибрано і в порядку, щоб певні церковні проекти були успішно і вчасно реалізовані. Скільки ж ми жертвуємо на це? Якщо ми не жертвуємо того мінімуму, який був встановлений Богом на сторінках Біблії, то чого нам тоді очікувати? Коли ми не віддаємо Богу Його частини, то на що ми надіємось? Як можна вимагати тоді від наших пасторів повної самовіддачі?

Протягом багатьох років наші пастори намагались справлятися з різного роду труднощами в церкві, в тому числі і з матеріальними. Не дивлячись на пережиті різні часи, церква живе і поширюється, бо вона належить Богу. Тож давайте і ми, як діти Божі, як члени Його церкви, щиро приймемо участь у тому, щоб праця Господня була ще більш благословенна.

Церква м.Кент.

Духовний дар роздавання

Далеко не завжди християни мають більш — менш чітке уявлення про таку річ, як духовні дари. Дана тема завжди викликала певного роду дискусії між віруючими через різне уявлення чи тлумачення цього питання. Можливо, що для когось це буде як відкриття, але в Слові Божому згадується про такий духовний дар, як роздавання.

(Рим.12:6-8) В українському перекладі це місце звучить так: “Хто подає — у простоті”; в російськомовній Біблії сказано: “раздаватель ли — раздавай в простоте”, хочеться ще зауважити, що в даному місці Біблії на роздавання вказано як на духовний дар, який перерахований поряд з дарами вчителя, втішителя, а також дар головування або, іншими словами, дар керівництва.

Отож, дар роздавання — це здібність матеріально підтримувати працю Господню своєчасними і щедрими пожертвуваннями. Зрозуміло, що в даному випадку мова йде про пожертвування набагато більше як десятина.

Перш ніж роздумувати про такий духовний дар, як роздавання, варто уявити собі, що взагалі мається на увазі під духовним даром.

Духовний дар — це особлива здібність, дана Духом Святим кожному віруючому. Таким чином Бог наділяє кожного, хто хоче служити Йому, певним особливим талантом для збудування і служіння в Христовій Церкві.

“Особлива здібність” — тут мається на увазі здатність на якійсь окремій ділянці робити щось на кращому рівні, чим є звичайний рівень інших членів церкви в даному питанні.

“Кожному віруючому” — мається на увазі, що служіння певним духовним даром не є привілеєм одиниць, але кожен отримує від Бога певний дар або здібність до певного служіння.

В Біблії нараховується більше двадцяти різного виду духовних дарів. При чому, всі вони необхідні є в церкві, як різні члени тіла складають одне фізичне тіло.

Дар роздавання розглядається як окремий духовний дар. Це дарована Богом привілея підтримувати різні церковні проекти своєчасними і щедрими пожертвуваннями. Роздавати і ділитися — це взагалі частина відповідальності всіх християн, і тому, до певної міри, не просто виділити це як особливий дар, який належить окремим християнам.

Цей дар не потрібно відносити тільки до багатих людей. Македонські християни були дуже бідними, але вони мали цей дар. Про них є сказано, що вони вділили вище своїх сил (2Кор.8:1-5).

Іншими словами, дар роздавання заключається не так в кількості, як у відношенні до пожертвування. Коли Ісус подорожував містами і селами разом зі своїми учнями, були заможні жінки, які маємком своїм їм служили (Лк.8:1-3). Можна припустити, що вони доволі тривалий час фінансували подорожі Ісуса з Його учнями і, напевно, це були не малі кошти. Але про це ніхто особливо не згадує; в той час як на пожертву бідної вдови Ісус звернув особливу увагу (Лк.21:1-3).

Як визначити чи володію я цим даром? Якщо в мене є цей дар, то це означає, що я:

- беру на себе відповідальність поповнювати фінансові потреби церкви.
- вділяю з охотою і часто більше, як очікують.
- допомагаю людям і різним служінням через регулярні та своєчасні пожертвування.

Якщо я маю завдаток цього дару, то я:

- відчуваю побудження жертвувати матеріально, коли церква стикається з конкретними потребами.
- готовий притримуватись більш низького матеріального рівня для того,

щоб сприяти Божій праці через мої кошти.

- маю глибоке переконання, що все, що в мене є — належить Богу, в тому числі мої фінанси.

Як можна служити цим даром:

- фінансово допомагати другим християнам, які мають матеріальні труднощі.
- давати потребуючим безпроцентні позики.
- щедро жертвувати у фонд церкви.
- керувати збором матеріальних пожертвувань.
- допомагати християнським місіям.
- заохочувати інших до матеріального служіння.

Існує, правда, певна небезпека зловживання цим даром. Той, хто володіє ним, може загордитись своїми пожертвуваннями або хвалитись, звинувачувати інших у бездуховності, якщо вони не вділяють так щедро як він. А також можна завойовувати певний вплив у церкві, образно кажучи, купляти певні церковні посади.

Читаючи Біблію, ми з впевненістю можемо сказати, що духовний дар роздавання був добре відомий і поширений серед перших християн (Дії.4:32-37). Перші християни активно служили духовними дарами, якими вони були наділені, разом з тим виникали і певні проблеми, зокрема у Коринфській церкві через різноманіття духовних

дарів. Пишучи лист до цієї церкви, щоб якось впорядкувати ситуацію з духовними дарами, апостол Павло згадує і про дар роздавання (1Кор.13:3) "І коли я роздам усі маєтки свої, та любови не маю, — то пожитку не матиму то жадного". Служіння будь-яким даром, в тому числі роздавання, повинно відбуватись з любов'ю і в покорі.

Давайте поміркуємо собі ще і над нашою сьогодишньою ситуацією. Ми живемо в Америці. Звичайно, що для того, щоб мати можливість щось роздавати, необхідно щось для цього мати. Америка — це саме та країна, де люди щось мають. Таких можливостей, як тут, не було на нашій Батьківщині. Америка, як країна, дуже часто в тій чи іншій мірі допомагає цілому світові. Багато тих, що тут живуть, підтримують чи фінансують чимало благодійних проєктів по всій земній кулі. Напевно, ніде в іншому місці ми не мали б такої можливості допомагати своїми коштами. Чимало служінь, які звершувались на Україні, тут не можливі через певний бар'єр, пов'язаний з іншою мовою і культурою.

Ми, як діти Божі, повинні нести певне служіння. Отож, живучи в цій країні, ми маємо більше можливостей і відповідальності перед Богом, щоб служити своїми коштами. Чи задумувались ви коли-небудь над таким питанням: а чому, власне, Бог так покрував, що я сьогодні проживаю в США? Невже це тільки для того, щоб влаштувати своє земне перебування, про яке ми говоримо, що воно тимчасове?

"Я нічим не можу послужити, я не знаю свого дару", — деколи можна почути. Біблія вчить, що дар отримує кожен віруючий (1Кор.12:11). Як нам визначити, який я маю духовний дар? Необхідно почати служити в церкві чим тільки можна. І доволі швидко нам, і тим, хто нас оточує, стане зрозуміло, чи є у нас дар до конкретного служіння. Якщо наше служіння є корисним і приносить радість для інших — це є доказом духовного дару. Цей дар необхідно розвивати. Якщо справа у нас не виходить, якщо це служіння дуже обтяжує нас і створює дискомфорт для інших — це не для нас. Правда, є і такі, для яких будь-яке служіння в церкві видається великим тягарем, тому що вони взагалі нічого не хочуть робити. В такому випадку — це просто лінь, а не відсутність дару.

Щодня Бог піклується про наше життя, тож давайте щедро віддячимо нашому Творцеві. Можливо, серце наше є відкрите, щоб служити Богу нашими фінансами, але ми не задумувались про те, що це може бути нашим духовним даром.

Павло Зинич, церква м.Кент.

Принципи матеріального служіння

Матеріальне служіння — це важлива частина служіння Церкви Христової. В Новому Заповіті ми знаходимо достатньо настанов, як ми маємо звершувати це служіння. Ці принципи матеріального служіння дійсні і працюють незалежно від того, хто і який має матеріальний достаток.

- 1. Матеріальне служіння має бути систематичним.** Іноді доводиться чути думки про те, що можна колись в майбутньому багато пожертвувати, коли буде особлива потреба. Біблія говорить: *"А першого дня в тиждень нехай кожен із вас відкладає собі та збирає..."* (1Кор.16:2). Тобто про це треба турбуватись кожного тижня.
- 2. Матеріальне служіння має бути індивідуальним.** *"Нехай кожен із вас відкладає..."* (1Кор.16:2). Кожен може і повинен приймати участь у цьому служінні. Також і наших дітей потрібно змалку привчати до участі в цій справі.
- 3. Матеріальне служіння має бути пропорційним.** *"Згідно з тим, як ведеться йому..."* (1Кор.16:2). Важливий не розмір нашого пожертвування, а яка це частка від нашого достатку. Ісус Христос звернув увагу на пожертву бідної вдови, хоч вона була зовсім незначною в порівнянні з пожертвуваннями інших людей.
- 4. Матеріальне служіння має бути добровільним.** *"Нехай кожен дає як серце йому дозволяє, не в смутку і не з примусу, бо Бог любить того, хто з радістю дає!"* Ми маємо вважати великою радістю давати що-небудь у вдячність Тому, Хто так багато нам дав.
- 5. Матеріальне служіння має бути жертвеним.** (2Кор.8:2-4) Тут розповідається про македонські церкви, котрі самі переживали певні труднощі, але жертвували для Господа *"Добровільно в міру сил своїх, і над силу, засвідчую,"* — говорить апостол Павло.

"Носіть тягарі один одного, і так виконаєте закона Христового." (Гал.6:2). І це стосується не тільки духовних взаємовідносин, а й матеріальних.

Жертвувати десятку частину нашого прибутку Господеві — це відповідає всім принципам матеріального служіння, про котрі говорить нам Новий Заповіт. Десятина — це систематичне служіння, індивідуальне, пропорційне, жертвенне. Можливо, тільки з принципом добровільності у християн виникають проблеми. Але тут проблема не в Божові чи в Слові Божому, а проблема в нас самих. І єдиний шлях вирішення цієї проблеми — це посвячення себе і всього, що маєм — Господові не на словах, а на ділі. Про жертвних македонських християн Писання говорить: *"...віддали себе перш Господеві та нам із волі Божої..."* (2Кор.8:5).

Якщо буде в нас таке розуміння, що ми належимо Господові і все, що маєм — це дароване Ним для нашого користування і розумного розпорядження; і що колись ми станемо перед лицем вічності — ніякі матеріальні жертви, якою б важкою працею вони нам не діставались, які б великі вони не були з людського погляду, в наших очах вони не будуть великими, особливо в порівнянні з жертвою Ісуса Христа для нас.

Хай Бог нас в тому поблагословить, щоб ми не оглядувались на жертвенність інших християн, а пам'ятали про Божу жертву, про велику ціну нашого спасіння і систематично, індивідуально, пропорційно, добровільно і жертвенно приймали участь в матеріальному служінні.

"А той, Хто насіння дає сіячеві та хліб на поживу, — нехай дасть і примножить ваше насіння, і нехай Він зростить плоди праведності вашої, щоб усім ви збагачувались на всіляку щирість, яка через нас чинить Богові дяку. Бо діло служіння цього не тільки виповнює недостачі святих, але й багатіє багатьма подяками Богові" (2Кор.9:10-12).

Микола Васильчук, церква м.Кент.

Сіймо щедро!

1 Кор. 9:6-8

“А до цього скажу: Хто скупо сіє, — той скупо і жатиме, а хто сіє щедро, — той щедро і жатиме! Нехай кожен дає як серце йому призволяє, — не в смутку і не з примусу, бо Бог любить того, хто з радістю дає! А Бог має силу всілякою благодаттю вас збагатити, щоб ви, мавши завжди у всьому всілякий достаток, збагачувались всяким добрим вчинком.”

Бог через Слово Своє закликає нас виділяти наші матеріальні ресурси для служіння Йому. При цьому наголошується, що добре це робити добровільно, з відкритим для цього нашим серцем і нашою долонею. Бог у боргу не залишиться, тому Він у відповідь має силу збагатити нас всілякою благодаттю, і дати у всьому потрібний достаток.

Бог турбується про нас і про наші потреби. Це дуже добре знають всі християни. Через це люди і звертаються до Бога, що Він може щось їм дати. Давайте подумаємо над тим, скільки ми вже отримали від Господа. Найперше, Він створив нас за Образом своїм і Подобою, для того, щоб чоловік панував над землею (Бут.1:26). Він є джерелом всього, все в Ньому і все від Нього. Бог дав нам життя, і навіть коли ми були далеко від Нього по причині наших гріхів, ми отримали від Нього надію через Сина Його Ісуса Христа. Як багато на цій землі є таких, які готові нам зробити добро чи чимось допомогти? Набагато більше є таких, які отримують певне задоволення, коли у ближнього є проблеми. Чи є хтось, хто був би готовий померти за нас чи постраждати? Не просто знайти відповідь на це запитання.

В Ісусі Христі ми отримуємо все необхідне для життя. Ми маємо доступ до Божого престолу благодаті, і являємось спадкоємцями та учасниками майбутньої вічної слави. Через Ісуса ми стали новим творінням, і Він допомагає нам жити святим життям, освячуючи нас. Кожен день ми оточені Божою турботою, любов'ю і добротою. Він дарує нам свій мир і спокій. Бог є повний всіляких дарів, і Він постійно обдаровує ними своїх любих дітей, турбуючись про своє творіння. Ми, як діти Бога, маємо бути схожі на Нього в наших бажаннях і діях, в тому, щоб любити, роздавати, дарувати, турбуватись, жертвувати.

Давайте поглянемо на себе. Ми є власність Бога, бо ми Ним створені і куплені дорогоцінною кров'ю Його Сина. Ми повністю належимо Йому і все, що ми маємо — це те, що довірено нам Богом в тимчасове користування. Яка моя вдячність за це? Чи хочу я бути подібний на Бога в Його щедрості, доброті, турботі? Що я роблю сьогодні для цього? Чи можна любити Господа і при цьому щось для Нього шкодувати? Якщо в наше серце заходить якась печаль чи сумніви, коли ми щось виділяємо для Бога, то це говорить про те, що видиме, тимчасове, матеріальне стає для нас важливіше за вічне.

Давайте ще раз поміркуємо, як ми служимо для Бога. Робімо це з охотою, бо хто щедро сіє, той щедро й пожне.

Андрій Мордавець, церква м.Кент.

Розмова з дідусем

До дідуса приїхав онук провідати його. Дідусь був дуже поважним і мудрим чоловіком, якого знало все місто.

Виглядаючи у вікно, за яким знаходився міський базарчик, онук раптом запитав:

— Діду, а скажіть, чому так говорять, що гроші можуть зіпсувати людину?

— Що ти бачиш за вікном? — запитав дідусь.

— Я бачу місто, базар, одні продають, інші щось купляють, у пилюці бавляться діти, а на розі будинку стоїть бідний сліпий чоловік і просить милостиню, — відповів онук.

— Ти бачиш щоденне життя міста, ти бачиш багато інших людей, їхнє життя, — зауважив старий.

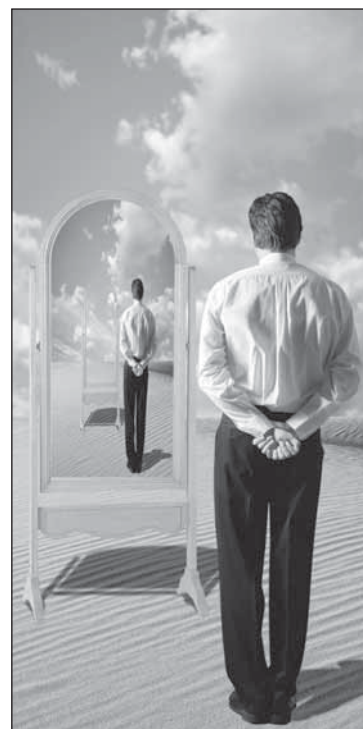
А тепер піді, заглянь у дзеркало і скажи мені, що ти бачиш. Онук наблизився до дзеркала і несміливо заглянув у нього.

— Що ти бачиш? — запитав дідусь.

— Нічого не бачу, тільки себе.

— Правильно сину, — промовив дідусь.

Нікого іншого і нічого цікавого ти там не побачиш. Достатньо на скло нанести тонкий шар срібла і люди починають бачити тільки самих себе. Коли срібло заступає всі твої вікна, ти ніколи не побачиш потреби інших людей.

Один доллар

В неділю після богослужіння сім'я повернулася додому. Сидячи за обіднім столом, батько невдоволено бурчить:

— Проповіді сьогодні були якісь нецікаві, і хор співав якось мляво, і стіни в церкві варто давно пофарбувати, бо вже потемніли і місцями вже в плямах.

Це слухає його десятирічний син і запитує:

— Тату, а скільки ти сьогодні пожертвував у церкві?

— Та доллар тільки, бо більше не мав із собою.

— Ну що ж, тату, ти отримав рівно стільки як пожертвував, — відповів син.

Конкурс

Найуважніший читач Біблії»

Бібліотечка
Проповідника
запрошує прийняти
участь у конкурсі
«Найуважніший
читач Біблії».

№7

До уваги пропонується 10-ть запитань в кожному випуску журналу (5-ть питань по Старому Завіту, 4 — по тексту Нового Завіту, і ще 1 пункт на Біблійну вікторину).

Всього 120 запитань оцінюються в 120 кредитів.

На сім кращих переможців конкурсу чекає відповідний приз. (Ми вже

оголосили відповіді чотирьох попередніх конкурсів в минулих примірниках журналу. Але на прохання читачів, наступні відповіді оголосимо лише по закінченню конкурсу.)

Ми довіряємо нашим читачам і після кожного етапу конкурсу чекаємо відповіді на адресу редакції: Herald of Truth 37603 28th Ave. S Federal Way, WA

98003 USA або по електронній пошті: vistnykpravdy@gmail.com

Відповідь має бути підтверджена місцем із Біблії (вказати місце), або обґрунтована на підставі тексту Священного Писання.

Ви можете підключитися до конкурсу на будь-якому етапі!

1. В якій країні вся земля належала царю, котрий отримував собі з неї 5-ту частину врожаю?
2. Де нам радять звернутися за навчанням до риб морських і пташок небесних?
3. З кого беруть податок та мито царі?
4. Коли молодий цар отримав два хліби як ознаку?
5. Про які три сорти дерева говориться, що тінь їх хороша?
6. Хто молотив пшеницю у виноградному чавилі?
7. Хто перестав бути скупим з першого дня, як побачив Ісуса?
8. Чому відкинені геть віруючі порівнюються із сухим галуззям виноградної лози, а не з будь-яким іншим деревом?
9. Що більше від їжі і одягу?

10. Букваринт — :

р	с	у	с	і	с	у	н	н	я	м
а	п	р	а	в	д	с	і	с	т	я
з	і	м	и	ю	о	а	с	у	т	с
й	ф	о	т	м	е	р	ь	ж	и	о
і	м	л	и	с	а	т	ц	е	н	а
д	д	і	ш	о	м	и	й	ч	і	с
е	о	с	у	д	в	і	р	о	в	ц
т	м	х	т	й	ь	я	а	б	і	ю
й	е	ш	с	и	л	д	в	о	б	о
у	д	ь	в	н	с	а	м	т	о	а
к	у	с	і	р	е	щ	б	о	к	в
з	б	р	а	т	т	я	і	с	л	о

— Якщо вірний шлях в букваринті знайдеш,
Пораду чудову в ній швидко візьмеш: —

Маленький Яша

Вся природа навкруги приносить подяку Творцю Всесвіту, але один маленький хлопчик Яша відмовлявся дякувати Богу.

Він жив з мамою в бідному будиночку в кінці вулиці. Його одяг був стареньким, але мама старалася, щоб її син виглядав чистим та охайним. Їй доводилось важко працювати, щоб хоч якось зводити кінці з кінцями.

Наближалось свято — День подяки.

Яша знав, що у них не буде традиційної індички і ніяких святкових ласощів.

І хлопчик був дуже засмучений.

— День подяки! За що я повинен дякувати?! — незадоволено запитував він незадовго до свята.

Раптом перед ним з'явився прекрасний ангел і сказав:

— Я ангел свята Подяки. Я покажу тобі, за ЩО ти повинен бути вдячним.

Простягнувши руку, ангел доторкнувся Яшиних очей.

— О, мої очі! — заплакав Яша. —

Я нічого не бачу! Я осліп! Я не знав, наскільки цінні для мене очі! Я повинен бути вдячним за зір!

У відчаї Яша хотів побігти, але ангел зупинив його словами:

— Яша, я знаю ще щось, за що ти повинен бути вдячним.

І він торкнувся його ніг. Хлопчик відчув, що не може поворушитись.

— Мої ноги! — викрикнув Яша крізь сльози. — Я не дякував за те, що можу ходити!

— Я бачу, що ти маєш ще дещо, за що ти повинен бути вдячним Богу, Яша.

І ангел торкнувся Яшиних рук. Його руки перестали відчувати і діяти.

— Дорогий мій хлопчику, у тебе є багато чого, за що ти повинен бути вдячним. Тепер ти розумієш це, чи не так? Ти втратив зір, руки, ноги, але є ще одне, про що я мало не забув. — Тут ангел доторкнувся до губ хлопчика, і той втратив здатність говорити.

— Ти чуєш мене, Яша? Я знаю, що чуєш. І це ще одне, за що ти повинен дякувати Богу. Хоча ти вже багато втратив, але ти чуєш, і це — прекрасний дар!

Ангел доторкнувся до Яшиних вух, і він перестав чути. Потім ангел торкнувся його пам'яті, і Яша втратив пам'ять. Він не пам'ятав своє ім'я. Він не пам'ятав імен своїх батьків. Він не пам'ятав, кому він повинен молитися. Ім'я Ісуса зникло з його пам'яті...

Ангел зник так само, як і з'явився...

...Яша відкрив очі. Він лежав в своєму теплому ліжку. Подивившись навколо, він був безмірно щасливий, що БАЧИТЬ! Він почув щебетання птахів за вікном і зрадів, що може ЧУТИ! Яша підняв руки, зіскочив з ліжка і закричав:

— Мамо! Який я щасливий, що можу бачити, чути, говорити, ходити, думати!

Яша ніколи не забував цей страшний сон про "ангела Подяки". І коли настав День подяки, він був самим щасливим і самим вдячним хлопчиком.

Нерозумний багатій

Євангеліє від Луки 12.16-19

Ісус розповів притчу про багату людину, яка збрала такий великий врожай, що його не вміщали сховища. Тому він вирішив побудувати комори більші від колишніх, щоб зберегти все добро своє, і наступного року не працювати. Багатій ні про що інше не міг думати, як тільки про збереження свого багатства і скарбів.

Погинаючи від стрілки, закресли букви *г*ерез одну, рухаючись до центру по спіралі. Виписавши букви, що залишилися, ти довідаєшся, що говорить Ісус про багатство.

the
Good Samaritan
MISSION

Любімо Правдою,
Ділом та Словом

1 John 3:18
Let Us Love in Truth, Deed and Word

НАШІ
АДРЕСИ:

Volodymyr Fedchuk

The Good Samaritan
Mission President
956 Harvest Dr.
San Jacinto, CA 92583
Phone: 951-766-9494

e-mail:
wfedchuk@hotmail.com

Volodymyr Kovalchuk

The Good Samaritan
Mission Treasurer
21030 Wilbeam ave. # 217
Castro Valley, CA 94546
Phone: 510-247-9604

e-mail:
wuebc@comcast.net

Ходити духом

Переважна більшість людей може подумати, що ходити духом це є щось невидиме, нематеріальне та загадкове. Але Слово Боже нам відкриває, що ходити духом є не тільки реальність, але й обов'язок кожної людини, яка вірить в Бога "...Коли духом живемо, то й духом ходімо!" (Гал. 5:25). В цьому місці Дух Святий через Апостола Павла навчає нас, що перед тим як вміти ходити духом, ми повині вміти жити духом.

Біблія говорить, що Бог, який створив небо і землю, все видиме і невидиме, є Богом в Трьох Лицях (1Ів. 5:7). Бог створив людину за образом та подобою Своєю (Буття 1:26). Людина подібна до Свого Творця і має три складові частини — дух, душу і тіло (1Сол. 5:23). Саме дух людини є місцем для Божого Духа. Коли людина вірить, що Ісус Христос є Господь, визнає свої гріхи і приймає в своє серце Ісуса Христа як Свого Спасителя, то Божий Дух живе в такій людині. Це підтверджує Апостол Павло у своєму Посланні до Галатів в 5-му розділі, навчаючи нас, що життя духом розпочинається з прийняття по вірі та усвідомлення того, що "...Христос для волі нас визволив", віддавши своє життя за нас, щоб нас оправдати від наших гріхів, які передалися нам від наших праотців — Адама і Єви. Тільки Голгофська Жертва Нашого Господа Ісуса Христа має силу звільнити нас від цих гріхів. Приймаючи це вірою в своє серце, людина дає місце Божому Духові поселитись у її серці. Для того, щоб Дух Святий завжди пробував в наших серцях, Слово Боже нас навчає жити духом, мати в собі Духа Божого, жити з Богом, жити для Бога. "І не засмучуйте Духа Святого Божого, Яким ви запечатані на день викупу." (Єф. 4:30). Люди, які повірили в Господа Ісуса Христа, "запечатані стали Святим Духом обітниць"

(Єф. 1:13), вони живуть духом.

Всі будуть згодні з простою істиною, що для життя потрібна якась сила. Наукові дані та вчені підтверджують, що енергія є основною умовою не тільки для економіки чи політики, але також і для життя кожної живої структури, включаючи людину, для якої продукти харчування є джерелом енергії її фізичного життя. Ці продукти харчування, ми їх часто називаємо щоденним хлібом, у вигляді їжі чи інших компонентів наше тіло використовує для підтримки різних функцій та дій у наших клітинах, тканинах, органах та системах для продовження нашого фізичного життя. Але людина, як ми вже знаємо, складається не тільки з тіла, але також і з духовної частини, для якої також потрібна енергія. Для повноцінного життя потрібна людині не є достатньо споживання одного щоденного хліба, людина повинна також дбати про свою безсмертну душу та дух. Слово Боже нам говорить, що не хлібом самим живе людина, але кожним словом, що походить із уст Божих. Наш Господь сказав: "Я — хліб життя" (Ів. 6:35). Ми повині твердо вірити та знати, що Слово Боже, яке записане на сторінках Святої Біблії, є нашою духовною їжею для нашого духовного життя, воно є невичерпною енергією для життя духом — життям з нашим Господом, Який нас полюбив і видав

за нас Самого Себе. Отже, знаючи, що життя духом це є життя з Богом, а Його Святе Слово є джерелом енергії для цього життя, ми повинні також знати про наше завдання поставлене перед нами — ходити духом.

Щоб краще зрозуміти цей вислів ми знову повинні звернутись до Біблії, де Апостол Павло в Посланні до Галатів в 5-му розділі пише, що Христос звільнив нас від рабства гріха і зробив нас вільними від гріха. Він нас закликає, щоб ми були завжди вільні, стояли в цій свободі, яку дарував нам Христос і не вертались назад в рабство гріха. Життя є боротьбою за цю свободу (Єф. 6:11-17). Слово Боже нас не тільки закликає до боротьби, але й навчає як бути переможцем в боротьбі.

В старих перекладах слово “ходити” мало зміст як “крокувати шеренгою”, “триматись правильної лінії” і часто використовувалось військовими. Так як оригінал Євангелія був написаний стародавньою грецькою мовою, то це слово в ті часи нагадувало стрій у Македонській фаланзі — невеликому підрозділі армії Олександра Македонського, в якому воїни вміли не тільки хоробро битись, але також наводили жах та паніку на свого ворога вмінням крокувати в шерензі та чітко триматись наказів свого полководця. Цей полководець є єдиним в історії людства, який зумів завоювати весь йому відомий світ. Історики підтверджують, що Македонський перемагав ворожі армії, які були по кількості в 20-30 разів більші за його армію. Не було в той час такої армії, яка змогла б перемогти або ж зупинити македонську фалангу, шеренги якої впевнено крокували до повної перемоги над ворогом.

Біблія нас навчає, що тільки тоді ми можемо встояти в духовній боротьбі, коли ми зодягнемось в повну Божу зброю. Наш меч духовний є Слово Боже. Перемога буде за нами, коли ми чітко будемо триматись Слова Божого та виконувати його, крокувати нога в ногу з Євангельською Правдою — ходити духом.

Шановні друзі, наша місія “Добрий Самарянин” на протязі десятків років веде місійну працю в Україні та за її межами по розсіванню Слова Істини, допомозі будівництва церков та піклуванням про бідних, вдів та сиріт. Наші місіонери говорять людям про Добру Новину, навчаючи їх жити духом. Це є важка і наполеглива праця, це є боротьба за Євангельську Правду. Чи можемо ми в цей час залишатись байдужими до наказу нашого Господа проповідувати Євангелію всім людям? Чи крокуємо ми нога в ногу з Словом Божим, беручи активну участь в цій духовній боротьбі за розширення Божого Царства на землі. Чи ми можемо духом ходити? Наші місіонери, знаходячись на полі битви проти темряви та зла, чекають на нашу спільну допомогу. Чекаємо на ваші побажання, молитви та підтримку. “Усякою молитвою й благанням кожного часу моліться духом, а для того пильнуйте з повною витривалістю та молитвою за всіх святих...” (Єф. 6:18)

Користуючись нагодою, хочу виразити подяку всім спонсорам місії “Добрий Самарянин” за щирі підтримку проповіді Євангелія для людей, які ще не знають Христа, а також для Комітету Місії за сумлінну та добросовісну працю в організації роботи всіх відділів діяльності “Доброго Самарянина”.

З повагою до вас Володимир Ковальчук,
скарбник місії “Добрий Самарянин”.

Поздоровлення під час богослужіння

Хрещення у місті Гемет

та дияконом Володимиром Федчуком. Звершав хрещення пресвітер Української Церкви Володимир Білоус. Були присутні гості з українських церков Лос-Анджелесу та Санта-Барбари. Хор з церкви Санта-Барбара під проводом Андрія Шила своїм прекрасним співом супроводжував все зібрання.

Пресвітер Володимир Білоус розпочав святкове зібрання молитвою та представив присутнім кандидатів до хрещення.

Після загального і хорового співу, проповідь проголосив пресвітер церкви з Лос-Анджелесу Ілля Чепелюк.

І, от, настав урочистий момент.

Над церковним баптистерієм лунають слова:

— Дорога сестро, чи віруєш ти, що Ісус Христос є твоїм особистим Спасителем?

— Вірую!

— Чи ти віруєш, що Він помер за твої гріхи і воскрес для твого оправдання?

— Вірую!

— Чи обіцяєш ти чесно і сумлінно служити Йому всім своїм життям?

— Обіцяю!

— На підставі твого визнання хрещу тебе у ім'я Отця, і Сина, і Святого Духа, амінь!

“Усі ті, що в Христа христилися, у Христа зодягнулися, Алілуя!” — тричі підтверджує хор.

Після хрещення пресвітери Володимир Білоус, Ілля Чепелюк та Михайло Сміюн звершили ще одну заповідь

В житті кожної церкви подія хрещення нових членів є чи не найбільшим святом. Вона вказує на те, що чисельне зростання її продовжується і цей факт є свідченням того, що церква — живе.

7 вересня 2008 року це знакове свято відбулось і в Українській Церкві Євангельських Християн-Баптистів у місті Гемет, Каліфорнія. Двоє молоденьких сестричок, Люба та Світлана, віддали Господеві свої серця та підтвердили у цей день свій вибір видимим знаком перед Його обличчям і у присутності решти членів церкви та її гостей. Двоюрідні по крові сестри стали і сестрами у Христі Ісусі.

Хрещення відбулось у приміщенні Першої Баптистської Церкви у місті Гемет, люб'язно наданій для цієї урочистої події її керівництвом, особисто пастором Тедом Короліюком

Корейці славлять Бога навіть українською мовою

Брати та сестри з Південної Кореї, подорожуючи по Америці з певною метою, завітали в Першу Українську Євангельську церкву м. Сакраменто, де служіння звершує пастор Юрій Голас. Корейцям так сподобалась українська гостинність, що згодом вони відвідали ще декілька українських церков.

Мета їхньої подорожі — зібрати кошти для євангелізації молодого

покоління, яка відбудеться в червні наступного року в Пд.Кореї, а також прославити Бога разом з братами і сестрами з інших країн.

21 серпня корейські гості служили співом та проповіддю в Першій Українській Баптистській церкві м. Федерал Вей.

Пастор Йонг Лі розповідав про мету та цілі майбутньої євангелізації. Він також відмітив дві причини чому церкви в Південній Кореї зростають. Це молитва корейців-християн, та їхнє бажання слухатися Христових

заповідей. Найбільша церква у Кореї нараховує 700 тисяч віруючих. Церкви кількістю 30 — 50 тисяч рахуються маленькими.

Брати і сестри з Кореї здивували всіх пісню “Отче, люблю і прославляю Твоє Ім'я”, яку співали українською мовою. Крім чудового та збалансованого співу, на згадку про себе корейські віруючі подарували диски всім бажаним. Це було приємним завершенням служіння з участю братів та сестер з Південної Кореї.

Юля Марук

нашого Господа — ламання хліба для щойноохрещених сестер та для усіх присутніх членів Церкви.

Галина Малієвська заспівала чудову пісню про страждання Христа "When He Was on the Cross".

По завершенні причастя і молитві почалась вітальна програма, спеціально приурочена для цього свята місцевою церквою. У ній пролунали пісні відомого християнського композитора з Луцька Петра Сливи на слова Сергія Рачинця.

Мама Люби, Галя Ковальчук, заспівала його нову пісню "Ім'я Твоє":

З Тобою стрілися у горі ми
Ти зазирнув у душу зорями
Проливсь дощами життєдайними
Сказав, як батько: "Руку дай Мені!"
Простив гріхи, обняв, як рідну, я
Повів мене до храму білого.
Я за Тобою йшла з молитвою
Спокуту несла, слізьми вмитую...

Я Ім'я Твоє молитвою світлою
Вимовлю:
Я люблю, Тебе, мій Госоди,
Мій Ісус, люблю!
Я у Тебе — небо
Вимолю,

Лиш — гріхи свої спалю...
І в молитві щирій
Вимовлю:
Люблю,
Люблю,
Люблю...

Блукала я, та все — туманами
Душа моя, мов свічка танула,
Та, рапом — диво, мов наснилося —
Ім'я Твоє мені відкрилося.
Прийшло прозріння несподіване
Поглянула на світ з надією
У світі злому і невтішному:
"Прости мене, Ісусе, грішную!"

Батьки Світлани Ковальчук, Сергій та Лариса, привітали дітей ще однією піснею:

Як я колись в дитинстві до Христа
Молилась так, як мене мама вчила
То наповнялись радістю уста
І світ новий постав перед очима

Я в Нім живу, я дихаю у Нім
У світі тім така висока днина
Тут світло так, тут всі — брати мені
І я відчув сповна, що я — людина

Тут незбагненна Божа благодать
Душа співає і співає серце,
Коли ж літа, як свічі догорять —
Життя моє у вічність переллється...

Вже сніг на скроні впав — і не розтав
І чути втому ніг у кожнім кроці,
А та молитва, перша, до Христа
Живе в душі і гріє, наче сонце...

Сам Петро Слива виконав свою відому пісню "Молитвою розпочинаю день", а Майкл Линднер — "Дякую за день" на слова Ліни Костенко.

Наприкінці Люба і Світлана заспівали: "Не кажи, що у світі — немає добра, а хор приніс до престолу Господа урочистий гімн.

Пресвітер церкви з Санта-Барбари Михайло Сміюн закінчив зібрання молитвою і попросив Божого благословіння на подальше спілкування за святковим столом.

Матері охрещених, Лариса та Галя, сестри Оля Федчук, Таня Заверуха, Галя Галяс, Галя Слива та сестри старшої генерації приготували для присутніх смачний обід.

За столами спілкування продовжувалось у неформальному режимі. Нових членів церкви продовжували вітати батьки, брати і сестри, дідуся і бабусі. Галина і Тимофій Малієвські, гості з Санта-Барбари і Лос-Анджелесу та друзі з місцевої церкви ХВЄ також приєднались до поздоровлень. Своїми враженнями та спогадами поділились добре відомий серед віруючих колишнього Радянського Союзу радіопроповідник Ніколай Леонович та його дружина Роза. Тепер вони живуть неподалік, у Палм-Спрингс, і завжди є бажаними гостями у церкві Гемет.

...Святковий день закінчився. Церква Христова поповнилась двома новими членами.

То ж за все це ми і подякуймо нашому Господеві і принесімо Йому ту честь і славу, яка тільки Йому і має належати.

В'ячеслав Ковальчук.

Вісті з Санта-Барбари

Перша Українська Баптистська церква м. Санта-Барбара переживає своє оновлення.

Одностайно було обрано пастором брата Михайла Сміюна. На його попереднє місце служіння молодіжним пастором обраний брат Валентин Ляш, секретарем церкви — брат Микола Бебко. Музичне служіння і хор очолив наш талановитий співак, соліст з досвідом і музикант із вищою освітою, брат-регент Андрій Шило.

На служіння проповідників вийшли нові трудівники: брати Микола Бебко, Володимир Бохонко, Юрій Борсук, Іван Немеришин, Григорій Сміюн (старший син пастора). Звучать проповіді, які закликають до очищення, освячення, сповідання, прощення, єдності в ширшій братній любові. Активізувалося молитовне життя церкви. Тепер у нас важливе завдання — молитися про спасіння і збереження своїх сімей, своїх дітей, онуків, молоді церкви, про чистоту й єдність церкви, про благословення від Господа в усьому, про чистоту у взаєминах. Ніщо нечисте в Царство Боже не увійде...

У третю неділю серпня, на вечірньому недільному зібранні брат Микола Бебко проповідував про молитви, про невідступну молитву пророкиці Анни. Місіонери з Сан-Дієго, подружжя Володимир і Надія Охотіні, розповідали про виконану євангелізаційну роботу. Співав хор, співав соло брат Володимир Охотін, був натхненний загальний спів. Брат з Сакраменто Ярослав Борсук, який другий тиждень перебував в гостях, у своїй проповіді говорив, як багато зараз у світі різного роду нечистоти (в повітрі, воді, їжі, по телебаченню, в інтернеті, в різноманітних шкідливих викидах) ... Головне — треба боротися за чистоту свого серця. Перевіряючи себе, потрібно очищуватися, каятися. На заклик до покаяння вийшли помолитися понад половина членів церкви. Було багато щирих слів і сліз! Вперше звернулася з покаанням середня дочка молодіжного пастора Оленка Ляш. Сердечно вітаємо її з початком нового християнського життя!

Була звершена пасторська молитва над тими, що визнавали свої гріхи, схиливши коліна перед Господом.

Нехай благословить Господь всіх, хто щиро покався! Слава Господу нашому Богу Отцю, Синові Його Ісусу Христу і Святому Духу, що в церкві нашій Божий лад і устрій!

На свято Жнив ми готуємося відзначити 40-річний ювілей нашої церкви.

С. Фаїна Бородіна.

Свідectво про бабусю

Сьогодні на сторінках цього журналу я б хотіла розповісти про просту людину. Людину без хитрощів, яка не шукає собі вигоди — пряму, сердечну, довірливу, з якою можна легко порозумітися. А головне — відкрити — з відкритим серцем, з відвертою мовою і з відкритими руками. Ви можете сказати мені: “Де такі люди тепер є?! Безкорисливі, не лукаві... Таких просто не існує.” Проте ні, вони є, хіба що, можливо, їх не дуже багато.

Проживши на цій землі короткий відрізок часу, я зустрічала багато добрих людей, які були добрими не тільки до мене, але і до всіх інших.

Я пам'ятаю, у нас була сусідка, бабуся, яка постійно приходила до нас і говорила: “О, якби ви стали віруючими, якби ви пізнали Господа як свого Спасителя, ваше життя змінилося б.” Тато мій зовсім не хотів слухати її. Коли вона приходила, він ішов до іншої кімнати, брав до рук газету чи журнал і, поки вона гралася з нами, він сидів з газетою в руках, закрившись у своїй кімнаті. Мама робила вигляд, ніби їй це подобається, але кожного разу, коли бабуся говорила, що ти повинна народжувати стільки дітей, скільки тобі Бог подарує, — мама моя сердилася на неї і в душі своїй завжди говорила: “А чому ж в тебе тільки одна донька?”

Так ішли роки за роками і, спостерігаючи за життям бабусі, мої батьки все більше і більше любили її і стали прислухатися до її мови. Вони бачили, як сусіди часто ображали її, а вона все казала: “Вони Бога не знають, тому таке чинять. А я не гніваюся на них, бо якщо щось і трапляється, я прошу у Бога, щоб Він дав мені сили витерпіти все і дав мудрості, як вчинити в тому чи іншому випадку, і я молюся за них.”

Моя мама говорила: “Я думала, як можна молитися за тих, хто тебе ображає? Як можна прощати тим, хто тебе не прощає і взагалі не любить?” Але бабуся мала мудрість згори, і як вона говорила, так і старалася робити, і люди всі це помічали.

Бабуся не була багатою, але в її кишені завжди було щось смачне для нас. Вона не була грамотною. Не закінчувала ніяких учбових закладів, впе вона знала Живого Ісуса і Дух Святий, який жив у її серці, робив неймовірне. Він робив чудеса, Він змінював серця тих, хто зустрічався з нею.

Будучи вдовою, вона прийняла в свій маленький будинок двох хлопчиків і виростила їх. Вона навчила моїх батьків довіряти Богу за будь-яких обставин. І мама першою прийшла до Господа, а через тиждень прийшов і віддав своє серце для Бога і мій тато.

Бабуся бачила, що в нашому домі не завжди хотіли слухати її, але вона молилася за нас, вона любила нас і в простоті своїй розповідала нам про Живого Ісуса. Її серце завжди було відкрите, її мова була проста і доступна, що її змогли зрозуміти не тільки мої батьки, але й інші сусіди, які з часом теж прийшли до Бога. І тепер вони розповідають своїм знайомим та родичам про Живого Бога, і ми всі маємо доступ до Нього через кров Ісуса Христа.

Бабусина мова була настільки доступною, зрозумілою, що будь-яка неосвічена людина могла зрозуміти все. Вона в своєму житті довірила все в руки Живого Бога і передавала це іншим. Вона говорила: “Добре, коли все добре, а якщо біда нагряне — куди звернешся за допомогою? Якщо лікар відмовляє в лікуванні — хто вилікує тебе?! А у мене є Той, Хто допомагає. У мене є Той, Хто лікує, Хто вислуховує у будь-яку хвилину і виходить назустріч кожній людині, яка кличе до Нього.”

А тому поспішайте до Нього сьогодні, поки є ще час. Довірте Йому всі свої проблеми, свою сім'ю, дітей, і Він вийде Вам назустріч і допоможе Вам.

Галина Мельник, радіоведуча програми “Мій голос”,
м.Сакраменто, церква “Джерело життя”
Тел. (916) 729-8357

«...Обітниця Богові доброго сумління»

Бабуся і внучка

31 серпня 2008 року в церкві міста Єверет відбулося водне хрещення. В заповіді з Господом вступила донька пастора Олександра Ковальчука — Оленка. Вранці на березі озера Martha Lake зібралися члени

церкви, родина, гості, які стали учасниками хвилюючої події. Урочистий спів хору, проповідь, молитва... І ось Оленка стоїть у воді поруч з пастором. “Доню, чи віриш ти, що Христос помер за твої гріхи і Він є твоїм

особистим Спасителем?” “Вірую!” — звучить впевнена відповідь. “Чи обіцяєш служити Богові добрим сумлінням?” “Так!” “По вірі твій хрещу тебе в Ім'я Отця і Сина і Святого Духа!” світлі, прозорі води озера на мить покрили тіло дівчини... і ще одна душа заключила з Богом святий заповіт. “Всі ті, що в Христа хрестилися, у Христа зодягнулися. Алилуя!” — тричі проспівав хор.

Усі присутні сердечно вітали нового члена Церкви. Молодь і друзі дарували Оленці квіти. Прибула привітати правнучку з приєднанням до церкви і 92-річна прабабуся Оленки — Софія, яка вже майже 60 років слідує за Господом і, не зважаючи на досить солідний

вік, не пропускає жодного зібрання.

Святкове Богослужіння продовжувалося в приміщенні церкви, де Оленка, схиливши коліна широко дякувала Господу за дар спасіння і ту невимовну радість, яку Він дав у її серце. Пастори Олександр Ковальчук (Єверет) та Андрій Пашук (Кент) звершили над Оленою молитву з покладанням рук. Вперше в житті, разом з Церквою, Оленка мала участь в спомині страждань і смерті Господа Ісуса Христа.

Після служіння всі присутні мали можливість насолоджуватись спілкуванням на братській вечері любові, яку турботливо приготували сестри помісної церкви.

Ольга Волчкова

Другий хор
в м.СпокенМолодь в
м.СпокенПерший хор
в м.Спокен

Протягом літа всі три хори Першої Української церкви відвідали церкви в місті Спокен, штат Вашингтон. Розпочали естафету духовий оркестр та перший хор ще 22 червня. Вони відвідали Першу Слов'янську Баптистську церкву, де пастор Олександр Сіпко.

Церкву "Світло Євангелія", в Спокені, відвідував молодіжний хор 17 серпня, з ініціативи регента Віктора Шемчука. Молодь прибула ще в суботу, тож вони мали змогу пограти волейбол у парку та ближче познайомитись з місцевими братами та сестрами. На зібранні в неділю молодіжний хор розкривав тему любові між християнами та любові до Бога.

Першу Слов'янську Баптистську церкву в м. Спокен відвідав і другий хор, яким керує регент Таня Чикеренда. Поїздка відбулась в останній день літа — 31 серпня. Хористи оспівували красу та велич небесної країни.

Майже всі хористи та музиканти Першої Української церкви м. Федерал Вей відвідали церкви в Спокені. Хористи були вражені надзвичайною гостинністю місцевих братів та сестер, та дякували Богові за чудові хвилини спілкування.

Майже в середині літа, а саме 13 липня, у Першій Українській церкві м. Федерал Вей відбулося свято, яке ніколи не втрапить своєї актуальності. У святому водному хрещенні прийняло участь 17 молодих людей, які дали обіцянку перед Богом служити добрим сумлінням. Хрещення звершував пастор церкви та голова об'єднання Ігор Завірюха і пастор Костянтин Качмарчик.

Вже у приміщенні Дому Молитви брати та сестри щиро вітали всіх, хто приєднався до числа церкви. Того ж дня нові члени церкви вперше приймали участь у хлібо-ламанні.

За благословення та щедрість небесного Батька дякували брати та сестри у Першій Українській церкві м. Федерал Вей. 28 вересня відбулось Свято жнив. Служіння розпочалось з молитви подяки, яку провів пастор церкви Ігор Завірюха.

Василь Біляк у своїй проповіді закликав усіх мати такий зір, щоб бачити красу та велич Божу у всьому. "Ми, нове творіння, маємо новий зір та нове мислення", — сказав проповідник. Гість з м. Еверет Олександр Ковальчук заохочував всіх славити Бога і завжди за все

дякувати. Особливу увагу він звернув на Божі дарунки, такі як: хліб, вода, та Слово Боже.

Леонід Літушко, пастор євангельської церкви міста Кент, порівнював життя християнина з виноградною лозою. Він також нагадав усім, що для того, щоб не бути відрізним від Христового дерева, потрібно приносити плоди в своєму житті.

Служіння закінчилось святковим обідом. Брати та сестри не поспішали йти по домівкам, а ще довго спілкувались, щиро дякуючи Богові за всі Його дарунки.

Шматок хліба

Тетяні Іванівні тепер не так легко відвідувати зібрання в Домі Молитви, здоров'я не те, та й літа не ті. Проте сьогодні вона не може сидіти вдома. Сьогодні свято урожаю. Тому вона тут, з усіма. Одна за одною линуть чудові пісні. Діти Божі славлять в них свого Господа, дякують Йому за щедрий урожай.

Тетяна Іванівна співала разом з усіма. Ці пісні вона знала напам'ять. Її погляд часто зупинявся на багато вбраному столі, заставленому фруктами і овочами. Там вабили погляд своїми червоно-жовтими боками яблука і груші. Поряд віддавали синявою сливи і виноградні грона, поважно лежали величезні дині і гарбузи. Та чого тут тільки не було — очі розбігались, і все це дари полів і садів, дари Божі. Все це багатство було обрамлене гірляндами з кленового листа багряно-жовтих відтінків.

Серед цього різноманіття плодів землі красувався пишний коровай. Випечений з муки вищого гатунку, він

переливався на світлі чудернацькими рум'яними квітами і листочками.

Споглядаючи цю картину, особливо коровай на фоні жовтого листа, Тетяна Іванівна мимоволі перенеслась в далеке минуле..

...Йшла осінь 1932 року. Їхня сім'я не була заможною, та на життя вистачало — був хліб, було і до хліба. Тоді їм, маленькій Тетянці і Володі, ніщо не засмучувало безтурботного дитинства. Вони грались з ранку до вечора. Їм не було часу навіть і поїсти. Та й ї не хотілось.

— На, доню, поїж. Ти за тими іграми і поїсти не маєш коли, — припрошувала її мама..

— Я не голодна, — відповіла Таня, проте глянувши на маму, зрозуміла, що та не задоволена такою відповіддю, тому швиденько постаралась виправити свою помилку.

— Добре, давайте, — вона взяла шматок хліба, помашений смальцем, з маминих рук.

Тані не хотілось їсти. А ще більше

їй не хотілось витратити такий дорогий цінний час, — вони з братиком щойно так гарно гралися.

— Я на дворі його з'їм, промовила вона і вибігла на вулицю.

Дівчинка з шматком хліба попрямувала в садок, де вона гралася. До неї підбіг її братик Володя.

— Таня, що ти тут робиш? Ходи гратися, — запропонував він бачучи, що сестричка якось не так поводитьсь.

— Зараз їду, — відповіла Таня. — Та потрібно десь цей хліб подіти, щоб мама не побачила.

Дівчинка, оглянувшись навкруги, стала похапцем загрибати хліб в купу опалого жовтого листа. Володя взявся їй допомагати. Розправивши знову листа так, наче там нічого й не було, Таня переможно подивилась на Володю, потім на те, як вони замаскували сліди. Залишившись задоволеними, діти обтрусили руки. Тепер можна було гратися. Проблему з їжею було вирішено...

Звідки могли знати ці діти, що через короткий час проблеми якраз і почнуться...

Наступив 1933 рік... Рік, який тепер відомий в цілому світі, як рік голодомору на Україні. Рік геноциду радянської влади на чолі зі Сталіним до українського народу... Мільйонами людських смертей через голод ознаменувався цей страшний рік...

...Нарешті закінчилась злочасна зима цього страшного року, та за нею настала така ж весна...

Людські думки тепер були направлені на одне — їжу. Найбільшим скарбом називали хліб. Та його не було...

Діти, які йшли у школу, не думали ні про навчання, ні про футбол чи інші ігри, а роздивлялись навкруги, щоб знайти щось їстівне. Вони йшли у школу і зі школи голодні, проте теж саме чекало їх і вдома.

Таня з Володею ще не ходили до школи, але у них вдома теж не було й крихти хліба. Від голоду їм аж животи зводило, не хотілось навіть гратись...

Вони хотіли чимось відволіктись, не думати про їжу, та відчуття голоду вже ставало нестерпним...

— Володя! Володя! Я знаю де є хліб! — раптом вигукнула, ляснувши тендітною ручкою себе по лобі, Тетянка.

— Де?! — запитав Володя і його байдужі очі раптом ожили. В них спалахнула іскорка надії.

— Та ж у нашому саду, — стала радісно тлумачити йому Тетянка. — Хіба ти забув, як минулої осені я не хотіла їсти і щоб мама не сварилася, заховала там під облетівшим листям шматочок хліба. Ти ж сам мені допомагав.

— Правда! Правда, пригадую! — вигукнув хлопчик. — Біжімо швиденько дістанемо його.

Діти вибігли на вулицю. Було ще досить холодно, хоч почався вже березень місяць, та сніг тільки-но розтанув. Нашвидкоруч вдягнені діти швидко змерзли. Але не зважаючи на те, що їх аж трусило від холоду, вони кинулись до місця схованки і стали руками розгрібати торішнє листя.

Почервонілі рученята завзято грели і хоча ставали синіми, та робота потрохи просувалась. Вимазані і замучені, вони розгребли мокре листя. Проте під ним, крім землі, нічого не було... Діти стали розширювати місце пошуку. Знову з-під рук полетіло залежале опале листя, галузки дерев, суха

трава. Та все було намарне...Задубілі руки вже не хотіли більше слухатись.

Нарешті Таня з Володею припинили пошуки. Подивились розчаровано одне на одного. В їхніх очах стояли сльози розпачу, дрібно цокотіли зуби... Нічого не кажучи одне одному, діти опустивши голови, повільно побрели в хату. Та надія, яка загорілась в їхніх дитячих очах з такою великою силою, погасла. Погасла вона і в серці... Замість очікуваного запашного шматка хліба перед їхніми очима стояла купа гнилого листя... Це ще більш нагадало їм про голод...

Їхня мама, побачивши як до хати тихо зайшли замурзані і аж посинілі від холоду діти, з німим запитанням поглянула на них. Це викликало ще більший жаль в дитячих душах і вони не змовляючись разом голосно заплакали.

— В чому справа? — запитала вона їх стурбованим голосом.

Діти винувано відводячи погляди, розповіли їй про той випадок, що стався минулої осені з шматком хліба.

— Пробач мені, мамочко, за те, що я тоді викинула хліб! — кризь сльози благала маму Тетянка. — Я більше не буду так робити! Не буду!

— Я знаю, сонечко, що ти тепер знаєш ціну хліба і більше так не зробиш, — стала заспокоювати її мама. Обійнявши обох дітей вона і собі заплакала.

Діти, притулившись до неї мов ластів'ята, ще шморгали носами і витирали сльози, а мама дивлячись поверх їх голів шепотіла:

— Збережи хоч їх, Господи, від голодної смерті! Хоч їх...

* * *

Хор перестав співати. Настав час молитви.

Тетяна Іванівна зворушена хвилиною спогадів, молилась в душі і дякувала Богові за те, що Він почув тоді мамине прохання і в ті страшні часи зберіг їм життя, що Він навчив цінувати хліб, що Ісус тепер Сам став тим хлібом життя, який вона споживає щодня.

За кафедру вийшов проповідник. Наче відповідаючи на її думки, він став зачитувати вірші з Євангелія від Івана.6.35:

“...Я — хліб життя. Хто до Мене приходить, — не голодуватиме він, а хто вірує в мене, — ніколи не прагнучиме.”

...Істинно так, Господи, — шептала тихо Тетяна Іванівна, а перед її зволоженими очима пропливала її непроста доля...

“...Як мені страшно буває, коли я читаю Слова Божі: “Минулися жнива, закінчилось літо, а ми не спасенні..., — лунало тим часом з-за кафедри. — Чи впевнені ви, що ви спасенні? Чи впевнені ви, що Ісус Христос є вашим Спасителем і Господом?” — продовжував проповідник.

“Ти, Господи, мене двічі спас від смерті. Перший раз: від голоду фізичного, другий раз — від голоду духовного,” — в думках, щиро дякувала Господу Тетяна Іванівна.

“..Я — хліб живий, що з неба зійшов: коли хто споживатиме хліб цей, той повік буде жити...”

Читав далі проповідник...

...Істинно так. Істинно так, — шепотіла зворушено сестра Тетяна.

Микола Мучинський. Тернопіль, Україна

Примітка:

“Причини голоду тепер з'ясовані цілком. Це був наслідок безвідповідальної, антинародної, злочинної політики більшовицького центру та їх прислужників в Україні, спрямованої на добування коштів для індустріалізації. Доля селян до уваги не бралася. Голод був не наслідком стихії, а організований керівництвом, як московським, так і українським штучно. Це був справжній геноцид проти українського народу...”

“...Хліба вистачало для забезпечення населення України, але більшовицьке керівництво продовжувало встановлювати для України непомірні хлібозаготівельні плани. Уже наприкінці 1931р. в Україні почався голод. Навіть в умовах голоду хлібозаготівлі нарощувались...”

“Взимку і навесні 1933р. — апогей голоду. Люди їли все: від товченої кори дерев, тирси, щурів, жаб до людського м'яса, а пошуки і вилучення хліба і харчів тривали. Внаслідок голодомору загинуло від 3 до 4,5 млн. селян, а повні дані загиблих і втрат з урахуванням зниження народжуваності становили від 5 до 6 млн. Деякі дослідники наводять і вищі цифри — 7 млн. Голод 1933р. — найстрахітливіший серед численних злочинів сталінщини.”

(Посібник з Історії України. Київ. ВЦ “Академія”. 2001.)

Володимир Либідь, щойно демобілізувавшись із Радянської Армії по закінченню війни, блискуче здав іспити у Київський державний університет і... потрапив на лаву підсудних. За що? За те, що повірив у Ісуса Христа. "Я тобі покажу, хто сильніший, я чи Дух Святий!" — сказав прокурор Грім і запроторив молодого студента у "психушку". Але Господь виявився сильніший за прокурора.

Я ще в дитинстві завжди молився Богу. Йду до школи й дорогою молюся, аби Господь подарував мені мудрість. Завдяки цьому завжди вчився на кругле "відмінно". Знаходячись на фронті у діючій Червоній Армії, молився, щоб Бог зберіг мені життя, і глибоко вірю, що ці молитви провели мене крізь вогонь всесвітньої пожежі живим і неушкодженим. Коли війна скінчилася, я повернувся на свою Батьківщину, до Києва. Батьків удома не було, вони все ще жили в евакуації в Росії, тому я тимчасово оселився у сестри мого батька Устини Сидорівни, котра була членом церкви євангельських християн — баптистів. Ця добра жінка не раз запрошувала відвідати їхній Дім Молитви.

Йти туди мені не хотілося, я мав свої уяви про Бога. Вірив, що Бог існує, але що існує разом з тим вічне життя, якось не вірилось. Думав собі: хіба той Бог великий та далекий може нас тут на землі розрізняти, таку тьму народу, ми тут мов мурахи, поживемо та й загинемо, й ніякого сліду від нас не залишиться.

Після воєнної скрути та страхіть хотілося волі. Я був молодим хлопцем, подобався дівчатам, мав непогане здоров'я, щоб випити. Разів декілька "набирався" так, що мене привозили додому на візникові. Вранці після такої гулянки, бувало, прокинувся — голова тріщить, нудота, огидні спогади — думаю: що я роблю, куди котиться моє життя? Бачу, справи кепські, але зупинитися не можу.

Устина Сидорівна все те бачила, смиренно зносила й, певно, багато молилася за мене. Звичайно ж, час від часу робила спроби напоумити племінника — та де там!

Настав 1946 рік, була весна, люди святкували Великдень. Устина Сидорівна приготувала святковий обід. Все було гарно, та надвечір у мене розболілася голова. Піднялась температура. Ніч я провів у гарячці. На другий день викликали лікаря. У мене виявили грип — якась нова форма, що вже охопила епідемією все місто. Лікар скрушно похитав головою, потім вийшов у другу кімнату. Двері щільно не причинилися, і я почув, як він сказав, звертаючись до Устини Сидорівни: "Усі симптоми туберкульозного менінгіту". Я знав, що то за хвороба, на той час не було жодних засобів її лікування.

Стало, вочевидь, зрозуміло, що жити залишилося не так багато. Тут я замислився по — справжньому. І нарешті знову згадав про Бога, якого, повернувшись із фронту, зовсім забув. Почав собі міркувати, звертаючись до Господа: "Ось Ти створив небо й землю, зірки й планети, Ти створив людей і мене. Все Ти зробив досконале й неперевершене. Ти провів мене через страшну війну, подарував життя. Так не вже тільки для того, аби я прожив ще кілька років у безпутстві й помер від якогось там грипу?! Боже, якщо Ти є, то почув мене, поверни мені здоров'я. Ще раз подаруй мені життя, Господи!" Так, приблизно, я молився... Молитва йшла від щирого серця. Утерши сльози, я заснув.

Наступний день пройшов у роздумах. Думки про Бога не виходили з голови. Я відчув дивну легкість помислів, вражаючу висоту мислення — ніби увесь світ був у моєму серці. Знову помолвившись і наплакавшись, заснув.

Вранці, підвівшись, я не відчув головного болю. Поміряв температуру — температура нормальна. Невже, думаю собі, справді Бог мене уздоровив? Твердої віри ще не було. Увечері міряю температуру — нормальна. На наступний день вже відчув себе здоровим. Тоді, нарешті, я повірив: так, Бог почув мої молитви і відповів на них.

Я підвівся у великій радості, розцілував стареньку Устину Сидорівну, взяв зі столу Біблію, вийшов у сусідню кімнату, зачинив двері на гачок і вперше у житті став на коліна перед Господом. З вуст моїх злітали слова: "Боже, я вірю, що ти живий Бог, бо Ти наповняєш мене Своєю Божественною силою". На наступний день я ще молився, читав Євангелію...

14 грудня 1948 року, за те, що я свідчив людям про велику любов Христа до них, мене прямо в приміщенні університету, де я вчився, заарештували.

Перебуваючи у внутрішній тюрмі КГБ, я з Божою допомогою весь час проводив бесіди із в'язнями про нашого Спасителя Ісуса Христа, про Його велику жертву. Прокурор Грім викликає мене на допит і каже, щоб я припинив свідчити в'язням про Ісуса. Я відповідаю йому, що Господь звелів свідчити людям про Його велику любов до них, для того, щоб люди покалялись, повірили в Нього й отримали спасіння для своєї душі. Прокурор Грім каже — якщо я не припиню своєї проповіді, то він зачинить мене на все життя в "сумашедший дом", оскільки мене не можна відправити до нормального табору, бо я там весь табір зіпсую, перетворивши в'язнів на християн. Я йому відповідаю словами Іоана (Дії. 4:1-9) "Розсудіть, чи справедливо перед Богом слухати вас більше, ніж Бога? Ми не можемо не говорити про те, що бачили й чули". А те, що ви лякаєте мене божевільною, то Господь сказав мені Духом Святим, що Він мене Сам уведе в рів лев'ячий і Сам виведе звідти. На що прокурор Грім відповів: "Я тобі покажу, хто сильніший — я чи Дух Святий".

Продовження в наступному номері.

Духовно-

(Моя історія з циклу притч "Зустріч. Дотик неба")

Я живу на Ярмарку Марноти вже багато років. Скільки себе пам'ятаю, тут завжди вирує торг: хтось продає щось, інший купляє, ще хтось міняє. А я, а я тут навіщо? Отож і я надумала щось продати. А тоді, може, й куплю що-небудь.

Продати... Спочатку я винесла до яток свої мрії. Вони були такі барвисті, легкі та веселі, як повітряні кульки, що необережний вітерець, поспішаючи у своїх справах, зачепив їх крилом; і вони полетіли у далину... Небо було таке голубе і безмежне... А я повернулася додому без товару і без грошей.

Тоді я вирішила продати своє натхнення, свій час, свої сподівання... Вони розходилися так швидко, проте коштували так мало. За кілька днів у мене вже не було товару. Я лишень сплатила податки — і грошей теж як і не було.

І тоді я наважилась продати те єдине, що в мене ще сталося — свою душу.

Рання пташка росу п'є. Ще тільки сіріло, як я вирушила на базар, знайшла той ряд, де продавалися душі. Й собі стала.

— Що ви за свою хочете? — до мене наблизився перший покупець.

— Як ваша ласка, то 100 карбованців любові.

— Любові? Пхе, що за дурниці?.. Давайте, я вам сотню влади відрахую.

— Ні, дякую.

І той пан пішов собі торгувати далі... Незабаром він вже купив душу в одного юнака край ряду.

— В яку ціну ваша душа? — до мене підійшов наступний покупець. Якщо перший був схожий на Великого Боса, то цей чи то на Продюсера, чи то на Рекламного Агента...

— 50 карбованців любові, — я трохи знизила ціну.

— Любові? Дорогенька, любов — це ж антикваріат, вона зараз хіба що в музеї лежить. Півсотні слави — і по руках.

Але я не схотіла. І покупець рушив далі.

— По чім твоя душа, голубонько? — запитала у мене Підстаркувата Пані, мабуть з косметичного салону.

Я назвала ціну.

— Тю, нащо тобі це сміття. Любов!.. І хто цим дітям такою дурницею голову забиває? Я тобі, серденько, зараз відрахую краси, молодості...

Потім мені пропонували ще багатство, успіх, знання і визнання, силу, насолоду... А я все знижувала і знижувала ціну:

— Шановні, дайте хоч копійчку любові!..

Розумієте, не те, щоб я нехтувала знаннями чи красою, не хотіла молодості, успіху, насолоди. Просто без душі вони були б безглуздими. І тільки любов вартувала того, щоб віддати за неї душу.

Нарешті, десь по полудні, до мене просто перестали підходити покупці.

— Душу, я продаю душу!!!

Але її вже не хотіли купляти.

— Кому потрібна ваша душа, любко?..

— Зараз душі не в моді...

— ...На них немає попиту, — казали мені владні, відомі, молоді, вродливі, багаті, розумні, сильні, талановиті... бездушні. Вони встигли продати свої душі.

— Не треба було таку ціну ставити, слід було йти на поступки... — повчали мене.

Але вже було надто пізно.

— І що мені робити з нею, з цією душею? Викину, мабуть, та й годі. Вже смеркає, додому треба збиратись.

— Що ви робите! Не викидайте! — зупинив мене один Пан. — Потім усе життя жалкувати будете, адже душа — це такий скарб.

— Але мені вона не потрібна...

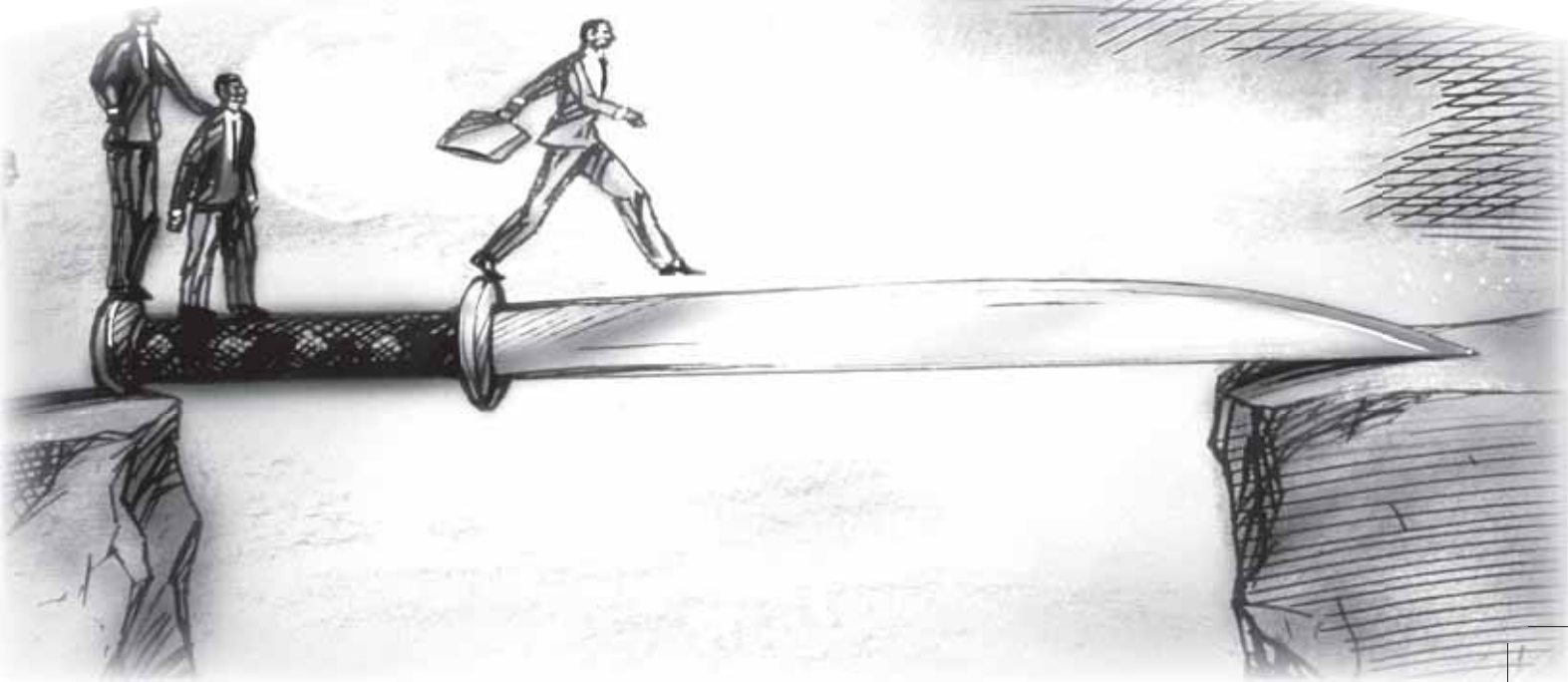
— Невже таки і справді не потрібна? — здивувався той добродій.

— Хіба ви не чули? На душі вже немає попиту. Продати я її не зможу, а тримати вдома — задорого.

— Тоді подаруйте її мені. Будь-ласка! — попрохав він.

— Прошу, беріть, — я зітхнула і тицьнула йому в руки свій згорток...

То була моя перша зустріч з Богом, Який дарує любов.

Ще одна осінь...

Знов ясени старі скриплять тужливо...
Знов осінь землю вкрила падолистом.
І плаче дощ за літом, незрадливо.
Цілюючи калинове намисто...

Стоять сади під тягарем врожаю,
У полі золота стерня покосів.
В таку пору я сам себе питаю:
"Чому не час моїм плодам і досі..?"

Чому горнись лише у пишне листя?
Чому плоди не гнуть гілок додолу...?
Весняні мрії так і не збулися,
Хоча і цвів... дощам радів і грому.

І пив від сонця струмені цілющі,
І задивлявся у блакитне небо...
І не здавався бурям загребущим,
Ні в чому тут не маючи потреби.

Та все ж стою тепер посеред саду,
Чекаючи, коли прийде Господар...
Сокиру принесе Він, чи лопату...
Зрубає вміть, чи ще на рік продовжить....
Він добрий, милостивий і терплячий...
Він вже не раз являв до мене милість....
Коріння удобрив, чекав віддачі.
І сподівався на відкрити щирість.

Прости, мій Пане, за гілки порожні...
Що знов Твої надії обманув я...
Дай часу ще... Я знаю — дні тривожні,
Вже близький холод серце моє чує...
Помилуй, Боже, я схоплюсь корінням,
За Твою милість, як за добру землю.
Не забирай Своє благословіння,
Я вдячність у плодах Тобі поверну...

*Марія Звірід
Вересень, 2007 м. Чернівці*

Чи думав ти

Схилилося колосся до землі
А в небі вже кружляють журавлі
Жнива і близький птахів переліт
Нагадують: життя — коротка мить.
Чи думав ти, життя пройде, як день?
Чи думав ти, що є Земля пісень?
Чи думав ти, що є вогонь жалю?
Чи думаєш про душу ти свою?

Земні роки, як річечка збіжать,
Земні роки словами не здержать.
Вже колосом біліють дні твої,
А у душі змовкають солов'ї!
Торкнеться сумом осінь до чола,
Як пустоцвіт весна твоя була.
Біліє колосом пустим життя,
А дням земним немає вороття.

В ім'я Господне просимо усіх:
Покайтеся, жнива йдуть на поріг,
Спаситель простить, душу пригорне,
Спів солов'їний для душі верне.

Ольга Цуманчук

Жнива ідуть

Жнива приходять, хоч не осінь —
Хліба покійно йдуть в покоси,
А нас, що нас усіх чекає,
Коли зоря життя згасає? —
Така пора прийде до всіх,
Прийдуть жнива й на твій поріг!

Бо життя, як трава
Чи як цвіт по весні,
І приходять жнива
За прожиті всі дні.
То ж для Бога квітуче
Хай нива твоя,
Щирим колосом зріє душа!

Ніхто не знає дня, ні часу,
Коли прокосять ниву нашу,
Чи стиглим літом, чи весною,
Чи вже осінньою порою.
Тоді чи знайдуться слова,
Щоб виправдати свої жнива?

В Христі кохайте свою ниву,
Щоб мати долю вам щасливу.
Ростіть в молитві, в Його слові,
До жнив завжди будьте готові.
Любіть Небесного Отця,
І в небі Він вам дасть вінця.

Ольга Цуманчук

Подяка

В цей День Подяки хочеться сказати,
Що все моє життя в Твоїх руках.
І всі мої прибутки, навіть втрати;
Контролював Ти в прожитих роках.

Радіє моє серце, що від Тебе
Не раз приймав я благості дари.
Ніколи в їжі я не мав потреби,
Хоча Тобі про це не говорив...

Я славлю Тебе, Боже, кожну днину;
Бо Ти для мене світ цей сотворив.
Ти опікаєш як малу дитину,
І як дитині все мені простив.

Мої початки тільки в Тобі, Боже.
Не маю стільки для подяки слів.
Ти ще не раз в моїм житті допоможеш;
Як помагав впродовж прожитих днів.

Я дякую Тобі мій Всемогутній;
За те, що можу Тебе прославлять.
В щастливі дні мої і навіть в смутні,
Все, що Ти дав мені, для Тебе віддавать.

*21 листопада 2007
Віталій Попач, Еверетт, США*

Вдячна молитва

За сонця квітку полум'яну,
За радість, що в душі не в'яне,
За мить життя, звичайну мить,
Яка до вічності стримить,
За крила тихої молитви
І за молитви крила тихі,
За те, що чую голос Твій,
І за сльозу, що крапле з вії,
За неба очі голубі,
Ісусе, дякую Тобі!

Зоряна Живка, Вінниця, Україна

Як не дякувати

І як не дякувати, Господи, Тобі,
І як не славити Тебе, не величати
За неба далі світло-голубі
І за землі барвисті пишні шати!

Куди не кинеш оком — все Твоє,
Твоє творіння мудре і натхненне.
І серце вдячно тріпотить моє,
Бо Ти створив мене, бо Ти створив для Мене.

Приймаю все — і сонце, і дощі,
І спеку літа, і весни розливи,
І плід дерев, і що дадуть кущі,
І золотисті колосисті ниви.

Це Ти зігрів і Ти все напоїв,
Й Своєю благодатною рукою
Рослину кожну плідною вчинив,
Щоб на землі я не зустрівсь з нуждою.

І кожен овоч на моїм столі —
Твоєї милості великої ознака.
І поки буду на оцій землі,
То не покине вуст моїх подяка.

Василь Мартинюк, Луцьк, Україна

Свято жнив

Милість Всевишнього Бога до нас так багата,
Щедрість Творця до людини не має межі.
Маємо радість сьогодні великого свята:
Дивні, налиті плоди — Божий дар від землі.
Ще на початку Бог сіяння сам встановив,
З давніх далеких часів так ведеться людьми.
Землю примножити плід сам Господь наділив,
Будемо ж вдячні від серця Всевишньому ми.
Щедрий недавно зібрали жінці урожай,
Ласка Господня в спокійній погоді сприяла.
Так! Не залишив Ти милістю рідний наш край,
Неба рука знову ниви й поля зберігала.
Здавна народу Ізраїля дав Ти це свято,
Радість, подяка з'єднались відтоді в одне.
В ньому закладено, Боже, Тобою багато:
Пам'ятка жнив для народу і досі живе.
Боже, це милість у хлібі стоїть на столі,
Житниці повні зерна, які Ти дарував,
Фрукти смачні, гарні овочі — плід від землі,
Сонцем зігрів і дощем уночі поливав.
Щиру подяку від Церкви сьогодні прийми,
Маємо досить, і голод не косить людей.
Радісно серцю, бо гарні ось поруч дари,
Батьку небесний, Ти щедро годуєш дітей.
Боже, навчи нас про Тебе завжди пам'ятати,
Щиру подяки пронести у даль, в майбуття.
Даром небесним, що Ти нам даєш цінувати,
Лиш у Всевишнього віра, надія, життя.

Віталій Бондарчук

Осінь у лісі

Лежить пожовкле листя на землі,
І скрізь тут спокій, мертва тиша.
Шнурком летять у небі журавлі,
А вітер липами колише.
Кущі черемхи швидко відцвіли,
Згубили молодість і силу.
Тепер в кущах тумани залягли,
Густим серпанком все покрили.

Недавно ще отут цвіло життя,
Всміхалися квітки крізь теплу просінь.
Не буде їм вже більше вороття,
Тепер над всім панує осінь.

Я ходжу сам по листі, по траві,
Рахую кроки й дні рахую.
Сріблиться осінь вже на голові,
Але я старости не чую.

Іду, іду і легко так мені,
Глибоке небо хмари вкрили.
Хоч весняні давно минули дні,
Мені ще треба й треба сили.

.....
Далекий захід полум'ям горить,
Там на спочинок день сідає...
А в лісі тихо, вся природа спить,
Лише душа моя співає.

Михайло Подворняк

Свято жнив

На полі скрізь стоять снопи,
Багато їх, багато.
Жінці поклали вже серпи, —
Сьогодні їхнє свято.

Осінь сонце в небесах
Ховається за хмари.
В саду, в городі, на полях
Дозріли Божі дари.

З дерев вже листячко спада
На змочену дорогу,
У річці, ніби скло, вода, —
Усе співає Богу.

Щороку щедрий Він до нас,
Що й годі передати,
Дає для всього добрий час:
І сіяти, і жати.

Він кожне в полі зеренце
Дощами поливає;
А потім сонце припече, —
Все повно дозріває.

Тому й усяких в нас плодів
Сьогодні так багато,
Женців лунає вдячний спів, —
Сьогодні наше свято!

Михайло Подворняк

По вертикалі:

1. Рідина, що міститься в клітинах, тканині і порожнинах рослини.
2. Ділянка землі, на якій ростуть хлібні культури.
3. Рогата худоба, м'ясо котрої можна їсти євреям.
4. Гостре відчуття потреби в їжі.
5. Чим Давид пригостив народ, святкуючи повернення Господнього ковчега.
6. Африканська жуйна тварина, парнокопитна, чиста для їжі.
8. Ім'я сина, батько котрого справив велику гостину в день відлучення.
10. Їжа (з двох слів), від котрої ап.Павло радить утримуватися "через сумління".
11. Знаряддя праці, котре Ангел використовує під час жнив.
13. Прянощі, з котрих книжники і фарисеї, за словами Ісуса, справно давали десятину.
16. Південна рослина, що має товсте стебло без листя, покрите колючками.
17. Роса, котра виконує заповідь Господню.
18. Степінь родючості плоду на добрій землі.
20. Особливе надшкірне покриття тіла, м'ясо котрого корисне для здоров'я.
23. Крупа, з котрої було приготоване вариво, і за котре Ісав знехтував перворідство своє.
24. Труп тварини, непридатний для їжі.
25. Мішаний ліс із переважанням сосни, де ростуть білі гриби.
27. Рідина в посуді, про котру пише пророк Ісая в 65 розділі.
28. Овочі, вид гірких трав.
30. Рослина, котру євреї споживали в Єгипті.
31. Що не забракне у вдови Сарептської, за словом Господнім.
32. Відігнуті краї розложистого гілля хвої, або розкішна крона дерева, куща.
36. Те, що не збирають на тернині.

37. Смачний продукт харчування, але рахується нечистим для євреїв.
38. Колючки, котрі поїдає верблюд.
41. Хліб, котрий за словами Давида, "їла людина до ситости".
45. Єгипетські ласощі, за котрими плакали євреї в пустині.
46. Те, що вариться або зварене (страва і т.п.)
52. Що перше виростає з насіння, котре падає в землю?
54. Великий перелітний птах, м'ясо котрого нечисте для їжі.
55. Безкоштовно, безплатно накормити будь-кого.
56. Місце, де знаходиться повне збіжжя.
57. Птах, м'ясо котрого непридатне для їжі.
60. Що Самсон знайшов всередині вбитого ним лева?
61. Ділянка під посів, в Євангелії порівнюється зі світом.
62. Юдейський цар, знищив усі жертівники ідолам.

По горизонталі:

7. Щоденний продукт харчування.
9. Солодкі, соковиті та поживні плоди, із родини пальмових.
12. Їжа, котру Бог послав євреям в пустині у відповідь на нарікання.
14. Що назавжди запевнено тому, "хто бридиться зиском насилля і долоні свої випорожнює, щоб хабара не тримати"
15. З чого гостинний Гедеон приготував опрісноки для Ангела Божого.
19. Частина рослини, яка розвивається і містить насіння.
21. Їжа, котру з задоволенням їли євреї в Єгипті, а потім плакали за нею в пустині.
22. Що Бог, за словами Давида, дощем пустив на ремствуючих євреїв в пустині.
19. Речовина, що складається з мікроорганізмів, котрі викликають бродіння.
26. Чоловік, повновладний розпорядник, веде господарство, захищає і кормить сім'ю.
29. Які умови сівби і жнив не припиняються по всі дні землі?

У СВІТІ ПРИРОДИ

Часникова медицина

*"Ми згадаємо рибу, що їли в Єгипті даремно, огірки й дині, і пір, і цибулю, і часник".
(Числа, 11:5)*

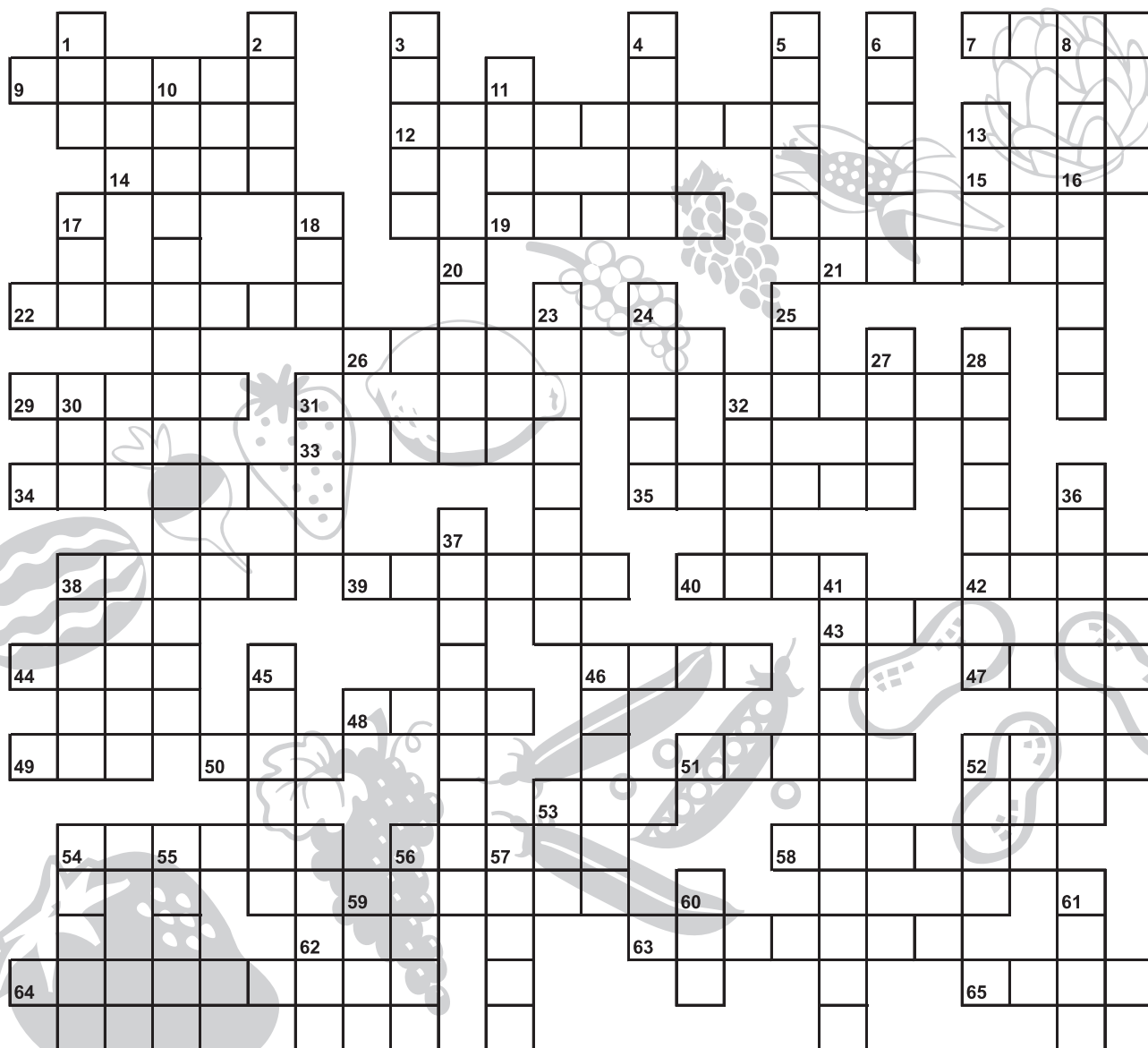
Часник... Досить промовити це слово — і одні люди мимоволі відстороняться від вас, інші, навпаки, зацікавлено присунуться ближче, бо не уявляють собі життя без часнику. Дослідник Арун Бордія (Arun Bordia) з медичного коледжу Тагора (Індія) протягом трьох років спостерігав 432 пацієнтів, які пережили інфаркт. Половина пацієнтів упродовж такого часу щодня випивали сік з шести-десяти зубчиків часнику; інші приймали напій з часниковим запахом, але який не містив часнику. За 3 роки в "часниковій" групі кількість серцевих нападів зменшилася на 32%, а кількість смертей — на 45% порівняно з другою групою. Досліди з курми, які проводилися в Сполучених Штатах Америки (кури засвоюють холестерин приблизно так, як люди), дозволили визначити причину таких результатів. У курей, яких годували часниковим екстрактом, на 50% зменшився вміст холестерину, який закупорює артерії.

Вчені-медики отримали переконливі докази того факту, що часник допомагає у профілактиці деяких форм раку, особливо — раку шлунка.

Створюючи небо і землю, Творець знав, що не послухаються Його, й у досконалий світ увійде гріх. Він знав і те, що слідом за гріхом ми накликаємо на цей світ хвороби та смерть. Ми маємо бути вдячні Богу за те, що Він створив речовини, які допомагають в лікуванні деяких земних наслідків гріха. Та ще палкіше ми дякуємо Йому за відкуплення наших гріхів, дароване нам життям, смертю і Воскресінням Його Сина — Ісуса Христа!

Молитва:

Отче небесний, прошу Тебе, зроби так, щоб чудові дари, дані Тобою нам для покращення життя, не відсторонили мене від моїх вічних потреб і Твоєї вічної духовної підтримки у Спасителі моєму Ісусі Христі. Амінь.

32. Їжа, що падала зі столу багатого, котру бажав споживати бідний Лазар.
 33. Сповнене лінощів серце, не любить думати, уникає праці.
 34. Речовина, що складається з мікроскопічних грибкових організмів, які викликають бродіння.
 35. Вічнозелене дерево, а також його плід, що йде на виготовлення олії.
 38. Бур'ян, який росте на розвалинах і пустирах Палестини.
 39. Сік, який виділяє хвойне дерево.
 40. Звичайна їжа древніх євреїв.
 42. Стан неба після дощу, безхмарна хороша погода.
 43. Період часу, коли ростуть овочі.
 44. Те, від чого радили стримуватися віруючим апостоли і пресвітери церкви.
 46. З чим Мелхиседек зустрічав Авраама, котрий повертався додому розбивши Кедор-Лаомера?
 47. Плоди фігового дерева.
 48. Птах, нечистий для їжі, із роду орлиних.
 49. Помічник священника, дотримує великий і малий піст.
 50. Та худоба, котру євреї можуть їсти.
 51. Болотний птах, котрий не можна споживати євреям.
 52. Ідол, котрому приносили жертви, такі як їжу, тварин, людей і навіть дітей.

53. Молочний продукт, з котрим Йов порівнює свою появу на світ.
 54. Рослина, що має колючки і росте поряд із збіжжям на полі?
 58. Хижий птах, котрий згадується в книзі Повторення Закону.
 59. Продукт харчування, що є символом чистої їжі для духовного росту.
 63. Птиця, котра рахується нечистою їжею.
 64. Дерев'яна річ, котрою носять воду для приготування їжі.
 65. Білі кристали хлористого натрію, котрі Ісус називає "добра річ".

ВІДПОВІДІ НА КРОСВОРД "БІБЛІЙНІ ЖІНКИ", НАДРУКОВАНИЙ У "ВІСНИКУ ПРАВДИ" №4

По вертикалі: 1. Анна 2. Сирофінікіянка 3. Евніка 4. Марія 5. Скала 6. Біт'я 7. Шіфра 8. Рахіль 14. Мілка 17. Лідія 18. Єруша 20. Зілпа 21. Єва 22. Мелхола 23. Іска 24. Рода 26. Іродіяда 29. Шунамітянка 32. Мілка 33. Марта 34. Мара 35. Деліла 40. Тавіта 42. Ана 43. Ноема 45. Агар 46. Анна 47. Адая 50. Ада.

По горизонталі: 9. Єлисавета 10. Клавдія 11. Аві 12. Орпа 13. Нооми 15. Ців'я 16. Махла 19. Ісавель 25. Саломія 27. Друзілла 28. Сарра 30. Ахса 31. Авішаг 36. Лойда 37. Діна 38. Сусанна 39. Аве 41. Сарна 44. Суламита 45. Агара 48. Еводія 49. Дамара 51. Іра 52. Авігаїл 53. Верніка 54. Самарянка.

**Те, що я роблю —
це капля в морі:**

**Але важливо не те, скільки
ти зробив, але те, скільки
любові ти вклав
в свої справи.**

**Важливо не те скільки ти дав,
але те, скільки любові
ти вклав в це.**

Мати Марія Тереза

ЗАХІДНЕ УКРАЇНСЬКЕ ЄВАНГЕЛЬСЬКО-БАПТИСТСЬКЕ ОБ'ЄДНАННЯ В США

Церква Євангельських Християн-Бaptистів міста Еверет

Адреса: 11401 Airport RD,
Everett, WA, 98204
Пастор: Олександр Ковальчук
(425) 319-7228, (425) 423-0467

Перша Українська Бapтистська церква міста Сіетл

Адреса: 37603, 28-th Ave S.,
Federal Way, WA, 98003
Пастор: Ігор Завірюха
(253) 347-6600

Українська церква Євангельсь- ких Християн-Бaptистів міста Ванкувер

Адреса: 3611 NE 132 Ave.
Vancouver WA 98682
Пастор: Павло Дем'яник
(503) 407-0413

Українська церква Євангельських Християн-Бaptистів міста Сакраменто

Адреса: 5540, Date Ave.,
Sacramento, CA, 95842
Пастор: Володимир Вільчиця
(916) 348-1639

Євангельсько-Бaptистська Українська Церква "Джерело Життя"

Адреса: 5948 Pecan Ave.
Orangevale
CA 95662
Пастор: Олександр Василенко
(916) 390-4786

Перша Українська Євангельсько-Бaptистська церква міста Сан-Матео

Адреса: 1501, S El Camino REAL,
San Mateo, CA, 94402
Відповідальний: Володимир
Ковальчук
(510) 247-9604

Перша Українська Бaptистська церква міста Санта-Барбара

Адреса: 3721, Modoc rd., Santa
Barbara, CA, 93105
Пастор: Михайло Сміюн
(805) 685-2921

Перша Українська Євангельсько-Бaptистська церква міста Лос-Анджелес

Адреса: 2030, Glendale Blvd., Los
Angeles, CA, 90039
Пастор: Ілля Чепелюк
(949) 653-9196

Українська Євангельсько- Бaptистська церква міста Гемет

Адреса: 26089, Girard St., Hemet,
CA, 92344
Пастор: Володимир Білоус
(858) 613-0162

Перша Українська Бaptистська церква міста Сакраменто

Адреса: 1038 Meldy Ln.
Roseville, CA 95678
Пастор: Юрій Голас
(916) 334-1466

Церква Євангельських Християн-Бaptистів м.Кент

Адреса: 27031 III Ct. SE
Kent, WA 98030
Пастор: Леонід Літушко
(253) 941-4292

